

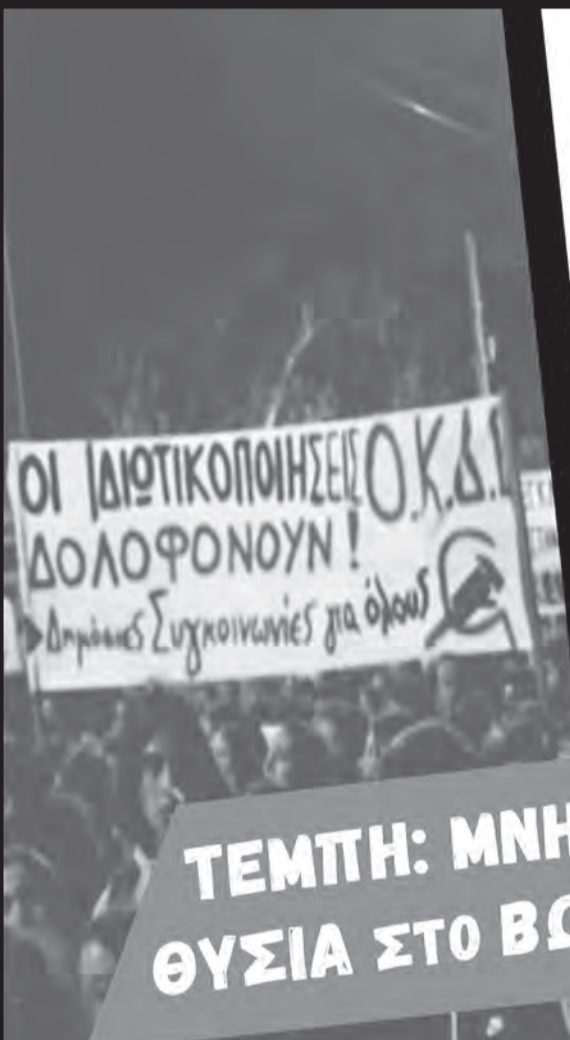

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 494 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Να διώξουμε τη δολοφονική κυβέρνηση Μητσοτάκη

ΟΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ

ΤΕΜΠΗ: ΜΝΗΜΟΝΙΑΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ-ΘΥΣΙΑ ΣΤΟ ΒΩΜΟ ΤΟΥ ΚΕΡΔΟΥΣ

Φάκελος Εκλογές: Αυτόνομη κάθοδος της ΟΚΔΕ σελ. 7-12

Πολύνεκρο δυστύχημα στα Τέμπη: Ένα προμελετημένο καπιταλιστικό έγκλημα

Μέχρι στιγμής, 57 είναι οι νεκροί, δεκάδες οι τραυματίες και οι αγνοούμενοι από το μεγαλύτερο σιδηροδρομικό δυστύχημα που έχει συμβεί ποτέ στην Ελλάδα. Πρόκειται για ακόμα μια περίπτωση που η αξία της ανθρώπινης ζωής βρέθηκε στον πάτο των προτεραιοτήτων του κεφαλαίου και της κυβέρνησης που το υπηρετεί. Η εταιρεία Hellenic Train και η κυβέρνηση συνεχίζουν τις προσπάθειες εξαπάτησης, αποδίδοντας την τραγωδία σε ανθρώπινο λάθος.

Παρά τις προσπάθειες κυβέρνησης και ΜΜΕ να συσκοτίσουν τις συνθήκες του δυστυχήματος, να αποπροσανατολίσουν την απόδοση ευθυνών, είναι καθαρό πως πρόκειται για έγκλημα που ξεκίνησε από την απαξίωση και το ξεπούλημα του εθνικού σιδηρόδρομου στα ιδιωτικά επιχειρηματικά συμφέροντα.

Από το 2010 η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, μετά από χρόνια απαξίωσης και πλιάτσικου από τις κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ και ΝΔ, έσπασε τον ΟΣΕ σε εταιρείες σύμφωνα με το σχέδιο της ΕΕ για την «απελευθέρωση» των σιδηροδρόμων ώστε να εξασφαλιστούν νέα πεδία κερδοφορίας. Το 2017, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, εφαρμόζοντας την μνημονιακή δέσμευ-

ση, ξεπούλησε την ΤΡΑΙΝΟΣΕ (κερδοφόρα εταιρεία που προέκυψε από τον διαχωρισμό του ΟΣΕ), για 45 εκατ. ευρώ στην Ιταλική Ferrovie dello Stato. Το κράτος κράτησε τα χρέη του ΟΣΕ αλλά παρέδωσε τα έσοδα των σιδηροδρόμων στους ιδιώτες. Το αποτέλεσμα: τιμές εισιτηρίων που ανταγωνίζονται αυτές των αεροπλάνων, ποιότητα μεταφορών οικτρή και δίκτυο ασυντήρητο με τεχνολογίες ασφαλείας του προηγούμενου (αν όχι του προ-προηγούμενου) αιώνα.

Παρά τις προειδοποιήσεις των σωματείων των εργαζομένων (με την τελευταία μόλις στις 7/2), παρά τα ατυχήματα μικρότερης κλίμακας, τους εκτροχιασμούς και τις καθυστερήσεις, η εργοδοσία και η κυβέρνηση της ΝΔ απαντούσαν λαιοδρώντας τους εργαζόμενους που έσερναν στα δικαστήρια βγάζοντας τις απεργίες παράνομες, αφού ουσιαστικά με βάση το νόμο Χατζηδάκη κάθε απεργία στα ΜΜΜ από το 2021 και μετά κρίνεται νομοτελειακά παράνομη εφόσον προϋποθέτει την εργασία του 1/3 των εργαζομένων «για την εξασφάλιση της ζωής και της υγείας των πολιτών». Με την θέσπιση του Προσωπικού Ελάχιστης Εγγυημένης Υπηρεσίας είναι αδύνατη η πλήρωση των

προϋποθέσεων για «νόμιμη» απεργία στο ήδη τραγικά υποστελεχωμένο σύνολο εργαζομένων.

Στο κομμάτι της λειτουργίας του δικτύου, ο ΟΣΕ σήμερα διαθέτει μόλις 30 εργαζομένους για τη συντήρηση της σηματοδότησης σε ολόκληρο το δίκτυο από Πάτρα έως τα σύνορα με τη Βουλγαρία, ενώ συνολικά ο οργανισμός σιδηροδρόμων απασχολεί 750 υπαλλήλους (σε σύνολο 2.500 θεσπισμένων οργανικών θέσεων). Το ερώτημα λοιπόν δεν ήταν το «αν» θα συνέβαινε δυστύχημα, αλλά το «πότε».

Διαλύουν τη δημόσια Υγεία-Παιδεία, ιδιωτικοποιούν τα δημόσια αγαθά, απαγορεύουν τη διαμαρτυρία, επιδοτούν την αστυνομία για να μας τρομοκρατούν. Μας επιβάλλουν μια δυστοπική καθημερινότητα όπου και η επιβίωση είναι θέμα τύχης. Αυτός είναι ο σάπιος πυρήνας της ιδεολογίας της αστικής τάξης. Η σύγκρουση των δύο τρένων στα Τέμπη είναι αποτέλεσμα πολιτικών επιλογών που κατέληξαν σε προμελετημένη δολοφονία, που προστίθεται στις δολοφονίες της πανδημίας, των εργατικών δυστυχημάτων, όλων των δολοφονιών των μνημονίων και των νεοφιλελεύθερων πολιτικών.

Άρειος Πάγος
Πράσινο φως για την αρπαγή της πρώτης κατοικίας
σελ. 4

Πολιτική
Νίκη στον αγώνα των εργαζομένων στην τέχνη
σελ. 5

Σεισμός σε Τουρκία
Οι εγκληματικές πολιτικές ευθύνονται για τα χιλιάδες θύματα
σελ. 13

8 Μάρτη - Μέρα της γυναίκας
Δε θέλουμε λουλούδια, θέλουμε δικαιώματα
σελ. 14

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίντα, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγοντας απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδήσής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Εισαγωγή στη λογική του μαρξισμού**

Συγγραφέας: Τζορτζ Νόβακ

Χρονολογία έκδοσης: Φεβρουάριος 2023

Σελίδες: 156

Τιμή: 6 ευρώ

Οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη επανεκδίδουν το βιβλίο **Εισαγωγή στη λογική του μαρξισμού** του Τζορτζ Νόβακ, που είχε εκδοθεί πριν πολλά χρόνια (1982) από τις εκδόσεις *Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη*. Σήμερα αυτή η παλιά έκδοση είναι εξαντλημένη ή εξαιρετικά δυσεύρετη.

Το βιβλίο που κυκλοφορούν οι εκδόσεις μας είναι μια πολύ καλή μελέτη της μαρξιστικής λογικής, η χρησιμότητα της οποίας για την εξήγηση των φαινομένων είναι απαραίτητη. Το βιβλίο του Νόβακ αποτελείται από 9 διαλέξεις που έδωσε το 1942 στην Νέα Υόρκη, λίγο μετά την αποχώρηση των Τζέιμς Μπάρναμ και Μαξ Σάχτιαν από το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα. Αργότερα αυτές τις διαλέξεις τις επεξεργάστηκε ακόμη περισσότερο. Ενάντια στις αναθεωρητικές απόψεις τους που υποστήριζαν -ανάμεσα σε άλλα- ο πρώτος ότι η διαλεκτική λογική ήταν άχρηστη και ο δεύτερος ότι δεν είχε καμιά χρησιμότητα και την εξήγηση των κοινωνικών και πολιτικών φαινομένων, πράγμα που καταπολεμήθηκε και από το Τρότσκι[1], ο Νόβακ θα υποστηρίξει ότι η μαρξιστική λογική

είναι διαλεκτική. Εξετάζει τα φαινόμενα στην εξέλιξή τους και στην μετάβασή τους από τη μια κατάσταση στην άλλη. Είναι υλιστικός και εξετάζει τον κόσμο εν κινήσει που υπάρχει από πριν και ανεξάρτητα από την ανθρώπινη συνείδηση.

Το μικρό βιβλίο του Τζορτζ Νόβακ είναι ιδιαίτερα πολύτιμο για εκείνους τους αναγνώστες οι οποίοι για πρώτη φορά έρχονται σε επαφή και θέλουν να γνωρίσουν την μαρξιστική λογική. Αυτή η μελέτη του Τζ. Νόβακ είναι γραμμένη σε απλή γλώσσα, ένα από τα πλεονεκτήματα που χαρακτηρίζουν τα γραπτά του

Στην μετάφραση του αξέχαστου σ. Γιάννη Βρυχώπουλου, που έφυγε από τη ζωή πριν πολλά χρόνια, κάναμε ελάχιστες παρεμβάσεις. Για την ιστορία να αναφέρουμε ότι ο σ. Γιάννης Βρυχώπουλος ήταν ένας πολύ καλός μεταφραστής μαρξιστικών κειμένων, οι οποίες βοήθησαν τις νεότερες γενιές των αγωνιστών να γνωρίσουν την μαρξιστική θεωρία, πολιτική και πρακτική.

Από τον πρόλογο της έκδοσης

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Τώρα που μπήκαμε σε προεκλογική περίοδο, τα λεγόμενα κόμματα εξουσίας, και κυρίως η ΝΔ και ο ΣΥΡΙΖΑ, έχουν αρχίσει να «τάζουν», να «υπόσχονται», να κατεβάσουν προγράμματα πολυσέλιδα σε ιλουστρασιόν χαρτί με φωτογραφίες χαρούμενων κι ανέμελων ανθρώπων, να παρουσιάζουν σποτ και βίντεο στην TV που δείχνουν ευτυχισμένους νέους και νέες που ατενίζουν το μέλλον με αισιοδοξία. Αυτό που επιδιώκουν με όλα αυτά είναι να ξεχάσουμε όσα έκαναν κατά την κυβερνητική τους θητεία, να μας ξεγελάσουν για να υφαρπάξουν την ψήφο μας. Να ξεχάσουμε τις οβιδιακές τους μεταβολές, τα ψέματα που είπαν. Τις αλλαγές στην πολιτική τους τις δικαιολογούν, σχεδόν πάντοτε με την αλλαγή των συνθηκών (πολιτικών, κοινωνικών, φυσικών, εξωτερικών παραγόντων κ.ά.). Σχεδόν πάντοτε τις μεταβολές στην πολιτική τους τις χαρακτηρίζουν ρεαλιστικές, αναγκαίες... για μην ριξουν την οικονομία και τη χώρα στα βράχια. Πολλές φορές ισχυρίζονται ότι αν μπορούσαν θα ενεργούσαν διαφορετικά, αλλά κάτι τέτοιο ήταν απαγορευτικό και επιπλέον αυτοί είναι υπεύθυνοι και δεν είναι λαϊκιστές. Κάπου-κάπου ακούγεται να λέγεται και ένα «συγγνώμη κάναμε λάθος».

Δεν ξεχνάμε

Ας γνωρίζουν όλοι αυτοί οι αμοραλιστές και υπηρέτες των συμφερόντων του κεφαλαίου ότι τίποτα από όσα έκαναν σε βάρος των εργαζόμενων και των λαϊκών στρωμάτων δεν ξεχνιέται, όσο κι αν πολλές φορές η απάντηση αργεί να δοθεί. Μπορεί να μην τιμωρούν πάντα, να πέφτουν, πολλές φορές, θύματα στο νέο προσωπείο με το οποίο παρουσιάζονται ή στη λογική του μικρότερου κακού, αλλά δεν ξεχνάνε. Μπορεί, ακόμη, η αγωνιστικότητα και η οργή να υποχωρούν και ο ατομισμός και η ιδιώτευση να κυριαρχούν, (όπως για παράδειγμα, στην τωρινή περίοδο),

πράγματα για τα οποία χαιρόνται οι ηγεσίες των αστικών και μνημονιακών κομμάτων, των λεγόμενων κομμάτων εξουσίας. Αλλά αυτό δε σημαίνει ότι δεν έχουν μνήμη, ότι δέχονται αμάσητα ό,τι τους σερβίρουν. Αντίθετα προβληματίζονται διαρκώς, ζητούν εξηγήσεις για τις ασυνέπειες, απαιτούν συγκεκριμένες απαντήσεις για τις ιδεολογικές και πολιτικές στροφές, θυμώνουν γιατί πίστεψαν και εξαπατήθηκαν.

Δεν ξεχνιούνται οι εξαγγελίες, υποσχέσεις και δεσμεύσεις του πρόσφατου παρελθόντος. Το «Στις 18 Σοσιαλισμός» (την επαύριο των εκλογών της 17ης Νοεμβρίου 1974) του Ανδρέα Παπανδρέου και του ΠΑΣΟΚ. Ούτε το «ισχυρή Ελλάδα» του Κώστα Σημίτη, ούτε το «Επανάδρυση του Κράτους» του Κώστα Καραμανλή, λίγους μήνες πριν οδηγηθεί η χώρα στην χρεοκοπία. Ούτε, φυσικά, το «σκίσιμο των μνημονίων» από τον Αλέξη Τσίπρα και τον ΣΥΡΙΖΑ. Ούτε, βέβαια, το «κυβέρνηση των αρίστων» που αποδείχτηκε κυβέρνηση των α(χ)ρήστων, των απατεώνων και των χρυσοδάκτυλων.

Προκείμενου να πάρει την κυβέρνηση ο Μητσοτάκης έταξε λαγούς με πετραχήλια και φόρεσε την καλοκάγαθη μάσκα. Υποδύθηκε τον κεντρώο και φιλελεύθερο πολιτικό και είπε ότι η δική του ΝΔ δεν είχε καμιά σχέση με τη ΝΔ των προκατόχων του. Κατήγγειλε τις πελατειακές σχέσεις, αλλά τριπλασίασε τους μετακλητούς υπαλλήλους και διόρισε «γαλάζια» παιδιά σε κάθε γωνιά του ευρύτερου δημόσιου τομέα. Διόρισε σε καίρια πόστα του κράτους ανθρώπους, βασικό προσόν των οποίων ήταν η προσχώρηση στο κόμμα της ΝΔ, δίνοντάς τους μάλιστα προκλητικούς μισθούς. Προχώρησε σε απευθεί-

ας αναθέσεις ύψους 8 δισεκατομμυρίων ευρώ. Υποσχέθηκε ότι θα καταργήσει τον νόμο Κατρούγκαλου, όμως, όχι μόνο τον εφάρμοσε, αλλά ψήφισε και ακόμη χειρότερες διατάξεις. Κατήγγειλε, υποτίθεται, τον λαϊκισμό, αλλά μόνο για να χτυπήσει τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα. Ενίσχυσε παραπέρα το κράτος έκτακτης ανάγκης και περιορίσε ασφυκτικά τις πορείες και τις διαδηλώσεις των εργαζόμενων, καταπατώντας το σύνταγμα και τον πιο συνηθισμένο τρόπο έκφρασης των εργατικών και λαϊκών μαζών. Καταπάτησε το άσυλο και έβαλε την αστυνομία μέσα στα Πανεπιστήμια. Έστησε ένα μηχανισμό παρακολούθησης και υποκλοπών, αλλά και ένα κατασταλτικό και δικαστικό μηχανισμό οργουελικού τύπου. Κατηγορούσε τον ΣΥΡΙΖΑ ότι μοίραζε επιδόματα και η δική του επιδοματική πολιτική κοντεύει να αντικαταστήσει τους μισθούς και τις συντάξεις.

Δεν ξεχνιούνται οι εξαγγελίες και οι δεσμεύσεις του Τσίπρα και του ΣΥΡΙΖΑ. Εκτός από το μνημόνιο, που θα το έσκιζε ή που θα το καταργούσε με ένα Νόμο και ένα άρθρο, έφερε και τρίτο μνημόνιο. Αγνόησε την ετυμηγορία του ελληνικού λαού στο δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου 2015, πράγμα επαίσχυντο και πρωτοφανές στην ελληνική αν όχι και στην παγκόσμια ιστορία. Δέσμευσε την περιουσία του δημοσίου στους ξένους δανειστές μέχρι το 2060. Κατήγγειλε τις «πρώρες συντάξεις» και επεξέτεινε τα όρια συνταξιοδότησης μέχρι τα 67 έτη. Κατήγγειλε το ΕΚΑΣ που έπαιρναν οι πιο χαμηλόμισθοι συνταξιούχοι. Αύξησε τον ΦΠΑ – εκτός από τα βασικά τρόφιμα που έμειναν στο 13% – στο 23%. Δέχτηκε τα πρωτογενή

πλεονάσματα να ανέρχονται σε 3,5% του ΑΕΠ, πράγμα εξοντωτικό για την οικονομία. Πώς λοιπόν να ξεχαστούν όλα αυτά και πολλά ακόμα!;

Δεν συγχωρούμε

Η πρόσφατη ετήσια έρευνα της ΓΣΕΒΕΕ δείχνει ανάγλυφα πού οδήγησε η πολιτική των κομμάτων εξουσίας, όπως αρέσκονται να ονομάζονται. Πολύ συνοπτικά: α) το 52,4% των νοικοκυριών δηλώνουν ότι το μηνιαίο εισόδημά τους επαρκεί για 18 ημέρες, πράγμα που οφείλεται στις αυξήσεις των τιμών και στους χαμηλούς μισθούς και συντάξεις, β) ένα στα δύο νοικοκυριά εκτιμά ότι το 2023 θα χειροτερέψει η οικονομική του κατάσταση, γ) για 6 στα 10 νοικοκυριά οι αυξήσεις στα βασικά αγαθά έχουν τη μεγαλύτερη αρνητική επίδραση στο εισόδημά τους. Δεν ξεχνάμε ούτε και συγχωρούμε τις ιδιωτικοποιήσεις που το αποτέλεσμα τους το βλέπουμε στο τραγικό δυστύχημα του ιδιωτικοποιημένου σιδηρόδρομου. Για του σφουγγακωλάρους όπως ο διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας, Πάννης Στουρνάρας πρέπει τα κόμματα να συνεννοηθούν, για να διαφυλαχθεί η πρόοδος της τελευταίας δεκαετίας!

Όχι, κανένας δεν τους συγχωρεί γιατί δοκίμασε και βίωσε την πολιτική τους με τον χειρότερο τρόπο όπως παρουσιάζεται στην έρευνα της ΓΣΕΒΕΕ. Η πολιτική τους φέρνει μόνο φτώχεια και εξαθλίωση, τα κέρδη τους σκοτώνουν. Δεν τους συγχωρούμε. Η αποφασιστική ρήξη με το καθεστώς του κεφαλαίου και των πλουσίων, αυτό το καθεστώς που υπηρετούν τα μνημονιακά κόμματα είναι θέμα ζωής και θανάτου. Η ΟΚΔΕ ενισχύει όλους τους αγώνες των εργαζόμενων και παλεύει αταλάντευτα για τα συμφέροντά τους. Αυτό της δίνει το δικαίωμα να ζητάει την στήριξη και την υποστήριξη όλων των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων, στους αγώνες και στη μάχη των εκλογών.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα...

με την γλώσσα των αριθμών

Σύμφωνα με στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ ο Γενικός Δείκτης Τιμών Παραγωγού στη Βιομηχανία (δηλαδή οι τιμές των προϊόντων στο χονδρεμπόριο), για τον Γενάρη του 2023, συγκρινόμενος με τον Γενάρη του 2022, παρουσίασε αύξηση κατά 13,5%, ενώ ήδη είχε προηγηθεί μια αύξηση της τάξης του 31,6% από το 2021 στο 2022. Οι ανατιμήσεις αυτές γρήγορα θα φτάσουν και στο λιανεμπόριο, δηλαδή θα πλήξουν κι άλλο τα εισοδήματα των εργαζόμενων. Πιο αναλυτικά, οι κλάδοι της βιομηχανίας που παρουσίασαν τις μεγαλύτερες ανατιμήσεις/αυξήσεις είναι: χαρτοποία +27,7%, παραγωγή βασικών μετάλλων +20,5%, τρόφιμα +17,6%, παραγωγή οπών-θρακα και προϊόντων διύλισης πετρελαίου +15,8%, κατασκευή προϊόντων από ελαστικό (καουτσούκ) και πλαστικές ύλες +14,5%, παραγωγή άλλων μη μεταλλικών ορυκτών προϊόντων +12,8%, παραγωγή προϊόντων καπνού +10,8%, κατασκευή μεταλλικών προϊόντων, με εξαίρεση τα μηχανήματα και τα είδη εξοπλισμού +8,3%, κατασκευή ηλεκτρολογικού εξοπλισμού +4,8%, παραγωγή χημικών ουσιών και προϊόντων +4,5%.

Ακόμα ένα μαύρο ρεκόρ για την Ελλάδα έρχεται να καταγραφεί με την εκπνοή του προηγούμενου έτους. Σύμφωνα με την Ομοσπονδία Συλλόγων Εργαζόμενων Τεχνικών Επιχειρήσεων Ελλάδας οι νεκροί/δολοφονημένοι εργαζόμενοι το 2022 έφτασαν τον εξωφρενικό αριθμό 102, όταν το 2019 ήταν 51 και το 2020, 41. Στην Ελλάδα, τα περισσότερα εργατικά ατυχήματα εντοπίζονται στην Αττική και την Κεντρική Μακεδονία. Τα περισσότερα θανατηφόρα εργατικά ατυχήματα συμβαίνουν στον κλάδο των κατασκευών και της μεταποίησης, ενώ η αύξηση φτάνει μέχρι και το 50% στους κλάδους τους σχετικούς με τη γεωργία, τη δασοκομία και την αλιεία. Όπως αναφέρει η Ομοσπονδία, οι έλεγχοι στους χώρους εργασίας για ζητήματα ασφαλείας και υγιεινής είναι υποτυπώδεις έως και ανύπαρκτοι.

Η ανεξέλεγκτη καπιταλιστική δραστηριότητα/ανορθολογικότητα και η μπεραιοκρατική πολιτική οδηγούν κάθε χρόνο σε εκατομμύρια θανάτους παγκοσμίως: α) Υπολογίζεται ότι 1 στα 3 παιδιά υποφέρει από ασθένειες σχετικές με τη μόλυνση (είτε του εδάφους, είτε του αέρα) από μόλυβδο, β) 6,7 εκατομμύρια άνθρωποι πεθαίνουν πρόωρα από ασθένειες σχετικές με την μόλυνση του ατμοσφαιρικού αέρα, γ) 7,7 εκατ. από το κάπνισμα, 2,4 εκατ. από το αλκοόλ, 11,8 εκατ. από ναρκωτικά, δ) 860.000 από HIV/AIDS, ε) 630.000 από μαλάρια (με το 55% αυτών να είναι παιδιά κάτω των 5 ετών) στ) 1,5 εκατ. από διαρροϊκή νόσο που συνήθως σχετίζεται με ελλιπή πρόσβαση σε καθαρό πόσιμο νερό και ακατάλληλες συνθήκες υγιεινής, ζ) 2,5 εκατ. από πνευμονία, η) 350.000 από τέτανο, θ) 10,1 εκατ. από καρκίνο, και η μακάβρια λίστα των ιάσιμων ή ικανών να προληφθούν ασθενειών που προκαλούν εντέλει θάνατο, δεν έχει τελειωμό.

Αρείος Πάγος

Πράσινο φως στα κοράκια των funds για την αρπαγή της πρώτης κατοικίας

Στις 16/02 η πλήρης Ολομέλεια του Αρείου Πάγου αποφάσισε με συντριπτική πλειοψηφία (56-9) ότι οι διαχειριστές των funds που εδρεύουν στην Ελλάδα μπορούν να ενεργούν δικαστικές πράξεις και να προβαίνουν σε πλειστηριασμούς χρησιμοποιώντας την επωνυμία των funds και όχι ως πληρεξούσιοί τους. Ουσιαστικά, η ολομέλεια του Αρείου Πάγου ανάβει το πράσινο φως στα κάθε λογής funds να μπορούν ανευθρίαστα να προβαίνουν μέσω των δικαστηρίων στην υφαρπαγή της πρώτης κατοικίας δανειοληπτών που δεν μπορούν να εξυπηρετήσουν το δάνειό τους. Μετά την απόφαση, η Ένωση Εταιρειών Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις (ΕΕΔΑΔΠ), έσπευσε να διαβεβαιώσει ότι δεν κινδυνεύει η πρώτη κατοικία των ευάλωτων νοικοκυριών, παρουσιάζοντας μάλιστα το κοινωνικό της έργο (!) καθώς «(σ.σ. τα μέλη της ΕΕΔΑΔΠ) έχουν επιτύχει διμερείς ρυθμίσεις [...] επαναφέροντας με τον τρόπο αυτό στον υγιή οικονομικό κύκλο περισσότερους από 700.000 δανειολήπτες, ιδιώτες και επιχειρήσεις». Στην ίδια ανακοίνωση συνεχίζουν αναδεικνύοντας τον καταναγκασμό στον οποίο επιβάλλονται για να προβούν σε «αναγκαστική εκτέλεση πλειστηριασμού [...], μόνον όταν έχει εξαντληθεί κάθε άλλη δυνατή λύση, είτε για αντικειμενικούς λόγους, είτε επειδή οι οφειλέτες αρνούνται να συνεργαστούν παρά τις επανειλημμένες και μακρόχρονες προσπάθειες που πάντοτε –και καθ' υπέρβαση κάθε ρυθμιστικής υποχρέωσης– καταβάλλονται από τα μέλη της ΕΕΔΑΔΠ στην κατεύθυνση αυτή.»

Η κτηνωδία της εισβολής της αστυνομίας στο σπίτι της χαμηλοσυνταξιούχου Ιωάννας Κολοβού στον Ζωγράφου, στο σπίτι 50χρονης γυναίκας με αναπηρία στον Άγιο Παντελεήμονα και σε μικρή ξενοδοχειακή μονάδα στη Καστοριά πετώντας στο έδαφος τον ιδιοκτήτη μπροστά στα μάτια των ηλικιωμένων γονιών του αντικρούουν με τον πιο εμφαντικό τρόπο τις δηλώσεις της ΕΕΔΑΔΠ και τονίζουν τις καταστροφικές επιπτώσεις που θα επιφέρει η απόφαση του Αρείου Πάγου. Τα παραπάνω περιστατικά αποτελούν εικόνες από ένα όχι και τόσο μακρινό μέλλον που επιφυλάσσουν οι τράπεζες, τα funds και όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις για εμάς τους εργαζόμενους, τους νέους, τους φτωχούς. Οι φαρισαίοι που άρπαξαν δανεικά και αγύριστα δισεκατομμύρια δημοσίου χρήματος, καταλήστευσαν τους κόπους χρόνων ολόκληρης της κοινωνίας μέσα από τα ασφαλιστικά ταμεία, απλώνουν τα βρώμικα χέρια τους πάνω στα σπίτια του λαού. Για να κρύψουν τις δικές τους ευθύνες, μεταφέρουν την ευθύνη για την κρίση και χρεωκοπία του ελληνικού καπιταλισμού στον «αλόγιστο δανεισμό και τον σπάταλο τρόπο ζωής» των εργαζόμενων. Έναν δανεισμό που οι ίδιοι προώθησαν μέσω των διάφορων δανείων (στεγαστικά δάνεια, «διακοποδάνεια» κ.λπ.) ώστε να κερδοσκοπήσουν σε βάρος των δανειοληπτών και για να κινηθεί η εσωτερική αγορά που οι καθηλωμένοι μισθοί και η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού καθιστούσαν αδύνατη.

Και αφού οι νεοφιλελεύθεροι ξεκοκάλισαν το κράτος και γιγάντωσαν το χρέος, έρχονται να δρέψουν τους καρπούς των «κόπων» τους. Ξεκινώντας με τον νόμο για τη «διαχείριση του ιδιωτικού χρέους» της συγκυβέρνησης

ΝΔ - ΠΑΣΟΚ που απελευθέρωσε τους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας, ο μνημονιακός ΣΥΡΙΖΑ πήρε τη σκυτάλη διεξάγοντας 30.000 πλειστηριασμούς, εισάγοντας τους ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς προς διευκόλυνση των δανειστών, μετέτρεψε σε ιδιώνυμο το αδίκημα παρεμπόδισης πλειστηριασμού και κατήργησε οριζόντια την προστασία της πρώτης κατοικίας. Σήμερα, η ακραία νεοφιλελεύθερη κλίκα του Μητσοτάκη συνοδευόμενη από τους πραιτοριανούς των ΜΑΤ εξαπολύει μια λυσσασμένη επίθεση ενάντια στη πλειοψηφία της κοινωνίας που μαστίζεται από τη φτώχεια, την ακρίβεια, την απειλή του πολέμου και της επισιτιστικής κρίσης, επιβάλλοντας πλειστηριασμούς και ένα ανελέητο ανθρωποκνηνητό σε όσους αντιστέκονται ενάντια στη βαρβαρότητα. Παράλληλα, χαρίζουν εκατομμύρια σε τράπεζες και εργοδότες με μηδενικές φορολογίες και παχυλές κρατικές ενισχύσεις, αλλά και ασυλία σε τραπεζίτες, πετάνε στο δρόμο συναξιούχους, εργαζόμενους και φτωχούς. Ήδη είναι αναρτημένοι σχεδόν 170.000 πλειστηριασμοί, ενώ η απόφαση επηρεάζει πάνω από 700.000 δανειολήπτες, οι οποίοι δεν θα έχουν την παραμικρή προστασία απέναντι στα αδηφάγα αρπακτικά του κεφαλαίου. Άλλωστε, ο Πάτσας, με offshore εταιρίες που κύρια δραστηριότητά τους ήταν η αγορά «κόκκινων δανείων» που στην τεράστια πλειοψηφία τους αποτελούν οφειλέτες δανείων για κατοικία ή για μικρές επιχειρήσεις, μέσα από τα σπλάχνα της Νέας Δημοκρατίας βγήκε.

Όσο βαθαινει η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, τόσο πιο αρπαχτική και ξεκάθαρα ληστρική θα γίνεται η αστική τάξη. Και ενώ η λύσσα του Μητσοτάκη ενάντια στους εργαζόμενους και τους φτωχούς είναι έκδηλη, το «προοδευτικό» προσωπείο που ανεμίζει ο Τσίπρας στο όνομα της απαλλαγής από τον Μητσοτάκη έχει πέσει προ πολλού. Σε πρόσφατες δηλώσεις του ξεκαθάρισε ότι οι 25.000 πλειστηριασμοί που έγιναν επί διακυβέρνησής του δεν ήταν πολλοί και ότι για να λειτουργήσει η οικονομία θα πρέπει να γίνονται πλειστηριασμοί. Η αστική τάξη και τα τσιράκια της δεν θέλουν και δεν μπορούν όχι μόνο να εξασφαλίσουν την στέγαση των εργαζόμενων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων αλλά αντιθέτως είναι διατεθειμένοι να υφαρπάξουν ό,τι βρεθεί στο διάβα τους. Στις επερχόμενες εκλογές πρέπει να τους μαυρίσουμε. Το μόνο που μπορεί να σώσει την κοινωνία από την νεοφιλελεύθερη λαιλαπα είναι η εθνικοποίηση των τραπεζών υπό εργατικό έλεγχο, η διαγραφή των χρεών εργαζόμενων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων, η βαριά φορολογία σε κεφάλαιο και πλούσιους και ένα δημόσιο πρόγραμμα μαζικής κατασκευής ποιοτικών εργατικών και λαϊκών κατοικιών, φτηνών ή και δωρεάν, ώστε να αντιμετωπιστεί η στεγαστική κρίση, μέτρα τα οποία μπορεί να επιβάλει μόνο μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων.

■ Νίκος Σπ.

Επίκαιρα...

Η ατομική ευθύνη σε όλο της το μεγαλείο στο «πύρινο» Μάτι

Τέσσερα και πλέον χρόνια μετά την κόλαση στο Μάτι, που άφησε πίσω της 104 νεκρούς και ανυπολόγιστα ερείπια, η ελληνική κυβέρνηση περνάει ανοιχτά πλέον στην «αντεπίθεση», χαρακτηρίζοντας την καταστροφή ως «περιστατικό ανωτέρας βίας» και προχωρώντας σε άσκηση έφεσης κατά απόφασης που δικαιώνει και αποζημιώνει συγγενείς θυμάτων. Μέσα σε άλλα, επικαλείται «αιφνίδια μεταβολή του καιρού», «σπανιότητα και ιδιαιτερότητα της έντασης των ανέμων», «αντικειμενική αδυναμία πτήσης των εναέριων μέσων», υποστηρίζει ότι «η πυροσβεστική υπηρεσία δεν αδράνησε κατά την εκτέλεση των καθηκόντων της» και ότι «εκ μέρους του δημοσίου υπήρξε ενημέρωση προς τους πολίτες». Δηλαδή, όλα όσα η πραγματικότητα και ο πραγματογνώμονας ακυρώνουν. Ζητά να καταλογιστεί συνυπαιτιότητα των θυμάτων και ισχυρίζεται ότι τα θύματα που ζητούν αποζημιώσεις είναι υπεύθυνα σε ποσοστό μέχρι και 99% για τα όσα υπέστησαν. Την ίδια γραμμή ακολουθεί και η Πυροσβεστική, η οποία ζητάει να αναγνωριστεί συντρέχον πταίσμα των εναγόντων κατά 95%.

Αυτή η επιθετικότητα, η παράλυση, η ανικανότητα και η απουσία της κυβέρνησης και του «επιτελικού κράτους» δεν είναι τυχαία ή συγκυριακή. Οφείλεται στην ακραία νεοφιλελεύθερη πολιτική της και στο ελεεινό και αντιδραστικό δόγμα της «ατομικής ευθύνης».

Κέρδη για τους ιδιώτες – Καρκίνος για τους εργαζομένους

Άλλη μία απόπειρα ιδιωτικοποίησης της Υγείας επιφυλάσσει το σχέδιο νόμου που έχει τεθεί σε δημόσια διαβούλευση από τα μέσα Φλεβάρη, το οποίο προβλέπει τη σύσταση του Ογκολογικού Κέντρου Παιδών «Μαριάννα Βαρδινογιάννη Ελπίδα» ως αυτοτελές Νομικό Πρόσωπο Ιδιωτικού Δικαίου και στο οποίο μεταφέρονται ογκολογικά τμήματα των νοσοκομείων Παιδών «Αγία Σοφία» και «Π. & Α. Κυριακού». Το Πάινο θέλει τον ΕΟΠ-ΠΥ να δίνει τα χρήματα απευθείας στο ιδιωτικό κέντρο, το οποίο θα κερδοφορεί από τα νοσήλια, τις επιχορηγήσεις, τις έρευνες, τους επενδυτές κλπ. Έτσι, ανοίγει ξεκάθαρα τον δρόμο για την παραπομπή των περιστατικών που εξυπηρετούν αυτά τα τμήματα στον ιδιωτικό τομέα, μέσω του γνωστού διλήμματος μεταξύ της πολύχρονης λίστας αναμονής των υποστελεχωμένων δημόσιων νοσοκομείων ή των γρήγορων, αλλά πανάκριβων, παροχών του ιδιωτικού κέντρου. Οι μέχρι πρότινος δημόσιοι γιατροί θα συνάψουν καινούριες συμβάσεις με το κέντρο, ελαστικής και επισφαλούς εργασίας. Όλο το υπάρχον κτίριο, τα μηχανήματα και το προσωπικό θα παραδοθούν στους ιδιώτες.

Η κυβέρνηση, αντί να επιλέξει να στελεχώσει με μόνιμες προσλήψεις και εξοπλισμό τα δημόσια ογκολογικά τμήματα, επιλέγει να μοιράζει κέρδη στους ιδιώτες, στις πλάτες της δυστυχίας και της ανάγκης των εργαζομένων. Πρόκειται για έναν ακόμη ξεκάθαρο εκβιασμό, τόσο για τους ασθενείς που αναγκάζονται να ματώσουν ακόμα περισσότερο και να χύσουν ακόμα πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη, όσο και για τους γιατρούς, των οποίων οι εργασιακές σχέσεις καταργούνται.

Εξευτελιστική και αντιπαιδαγωγική «επιμόρφωση» νεοδιόριστων εκπαιδευτικών.

Κατά τα τέλη Φλεβάρη, τον γύρο του διαδικτύου έκαναν εικόνες από τα σκοταδιστικά «quiz» που κλήθηκαν να συμπληρώσουν χιλιάδες νεοδιόριστοι εκπαιδευτικοί των τελευταίων ετών, εκτός εργασιακού ωραρίου, στα πλαίσια προγράμματος εισαγωγικής «επιμόρφωσης» από το Υπουργείο Παιδείας. Σε αυτά, μεταξύ πολλών άλλων, οι μαθητές χαρακτηρίζονται εντελώς αντιπαιδαγωγικά ως «προβληματικοί», οι εκπαιδευτικοί καλούνται να σχολιάσουν μαθητές αποκλειστικά βάσει της εμφάνισής τους ενώ τίθεται και το ερώτημα του πως θα αντιμετώπιζαν μαθητή που «δεν συμμορφώνεται στους κανόνες... και είναι ιδιαίτερα ανθεκτικός στη στάση του, πνεύμα αντιλογίας, έως και αναρχικός»!

Νίκη στον αγώνα των εργαζομένων στην τέχνη!

17 Δεκέμβρη 2023: Δημοσιεύεται το κατάπτυστο Προεδρικό Διάταγμα 85/2022 και ο πολιτισμός μπαίνει στο στόχαστρο της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Πλέον, κανένα πτυχίο εργαζομένων και σπουδαστών στην τέχνη δεν θα αναγνωρίζεται, θεωρούνται απλώς... απόφοιτοι Λυκείου. Από εκείνη τη μέρα και μετά, ξεκινά να καταγράφεται μία από τις πιο σημαντικές στιγμές του κινήματος των εργαζομένων στην τέχνη στη χώρα μας, καθώς μαζί με τους φοιτητές των δραματικών σχολών προχωρούν σε έναν αγώνα που παίρνει μεγάλες διαστάσεις, μέσα από απεργίες, καταλήψεις, κινητοποιήσεις, συνελεύσεις, διαδηλώσεις, συναυλίες, ενάντια στην υποβάθμιση της αξίας των πτυχίων τους.

Τι σημαίνει το ΠΔ 85/2022

Στην πράξη, τα πτυχία εργαζομένων και σπουδαστών στον πολιτισμό, υποβαθμίζονται από ΤΕ (Τεχνολογικής Εκπαίδευσης) σε ΔΕ (Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης), δηλαδή θα θεωρούνται πλέον αντίστοιχα με απολυτήρια λυκείου. Τα «κρυμμένα» γράμματα πίσω από το διάταγμα αφορούν στην κατάργηση των επαγγελματικών, εργασιακών, σπουδαστικών δικαιωμάτων, στην αδυναμία διεκδίκησης ΣΣΕ και την κατακρευση των μισθών (οι μισθοί δεν θα καθορίζονται από συλλογικές συμβάσεις, αλλά από την εκάστοτε κυβέρνηση). Αφορούν και στην επίθεση του δημόσιου χαρακτήρα της εκπαίδευσης, καθώς προωθείται η ιδιωτική τριτοβάθμια εκπαίδευση και τα ιδιωτικά κολλέγια (το ΠΔ ορίζει πως οι απόφοιτοι κολλεγίων αντιστοιχούνται με επίπεδο ΠΕ [Πανεπιστημιακής Εκπαίδευσης]). Ο τρόπος που η επίθεση στα δικαιώματα των καλλιτεχνών (ηθοποιών, μουσικών, χορευτών) κορυφώνεται σ' αυτή τη φάση, δεν είναι κεραυνός εν αιθρία. Μεθοδεύεται και προετοιμάζεται εδώ και 40 χρόνια (με το ΦΕΚ 1981, καταργήθηκε η άδεια ασκήσεως επαγγέλματος του ηθοποιού και οι δραματικές σχολές υπάχθηκαν στο υπουργείο Πολιτισμού –μέχρι τότε υπάγονταν στο υπουργείο Παιδείας– αλλάζοντας τον χαρακτήρα τους από εκπαιδευτικοί οργανισμοί, σε επιχειρήσεις που λειτουργούν με όρους ελεύθερης αγοράς), ώστε να φτάσει το σημείο στο οποίο αμφισβητούνται πλήρως οι σπουδές στις καλλιτεχνικές σχολές και τα επαγγελματικά δικαιώματα που απορρέουν απ' την ολοκλήρωσή τους.

Οι ά(χ)ριστοι της κυβέρνησης Μητσοτάκη βλέπουν τον καλλιτεχνικό χώρο σαν ένα ακόμα «εύφορο» πεδίο για το ιδιωτικό κεφάλαιο, για να αρπάξουν κι άλλο χρήμα. Τα νεοφιλελεύθερα σχέδιά τους για μια νέα εργασιακή «κανονικότητα» δεν αγγίζουν μόνο τον κλάδο των καλλιτεχνών, αλλά όλους τους εργαζόμενους. Με το αντεργατικό έκτρωμα του Χατζηδάκη, επιτίθενται σύσσωμοι στα εργασιακά δικαιώματα, ορίζουν ένα μέλλον με ανεργία, μαύρη κι ελαστική εργασία, εξοντωτικά ωράρια, μισθούς πείνας, ποινικοποίηση των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων. Οι ίδιοι σπρώχνουν την κοινωνία στη φτώχεια, αυτοί που μας κουνούν το δάχτυλο και λένε πως μόνο αν έχεις λεφτά θα μπορείς να σπουδάσεις, ενώ η διεφθαρμένη ελίτ, οι διάφοροι Πάτσηδες, Λιγνάδιδες, Καϊλίδες, τρώνε με χρυσά κουτάλια κι απολαμβάνουν πλήρη ατιμωρησία.

«Σ' εσάς που μας ακούτε»: Η κυβέρνηση τιμωρεί – Ο αγώνας κλιμακώνεται

Με την εξαγγελία του ΠΔ, φοιτητές και εργαζόμενοι στην τέχνη είδαν τη σκληρή και απρόκλητη επίθεση στις σπουδές και το μέλλον τους. Από τις 22 Δεκέμβρη, ξεκινούν οι πρώτες γενικές συνελεύσεις. Ζήτημα ημερών είναι ο αγώνας τους να κλιμακωθεί με κινητοποιήσεις, απεργίες και τις πρώτες καταλήψεις των δραματικών σχολών του Εθνικού Θεάτρου (ΤΣΙΛΛΕΡ και ΡΕΞ). Μέχρι και σήμερα υπό κατάληψη βρίσκονται και τα ΚΘΒΕ, ΔΗΠΕΘΕ ΠΑΤΡΑΣ, ΚΣΟΤ, Βασιλικό Θέατρο της Θεσσαλονίκης, Ολύμπια, κ.ά. Επιπλέον, οι διδάσκοντες της Δραματικής Σχολής του Εθνικού Θεάτρου και της Δραματικής Σχολής του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδας παραιτήθηκαν συλλογικά, ως ένδειξη διαμαρτυρίας. Με κύριο σύνθημά τους «Σε εσάς που μας ακούτε», οι εργαζόμενοι ηθοποιοί και σπουδαστές δίνουν έναν δίκαιο αγώνα ενάντια στη φτωχοποίηση της τέχνης τους, την εξαθλίωση και τον αφανισμό του επαγγέλματός τους. Είναι ενδεικτικό ότι οι πορείες διαμαρτυρίας είναι μαζικές, οι απεργίες έχουν υψηλή συμμετοχή των εργαζομένων στον κλάδο, οι συναυλίες αλληλεγγύης έχουν αγκαλιαστεί από την πλειοψηφία της κοινωνίας.

Μπροστά στον μαζικό κι ανυποχώρητο αγώνα, η κυβέρνηση Μητσοτάκη συνεχίζει να εμπαιζει τους καλλιτέχνες, όπως προκύπτει από τη συνάντηση εκπροσώπων με τον πρωθυπουργό στις 15 Φλεβάρη. Οι μόνες απαντήσεις που έλαβαν για τα δίκαια αιτήματά τους, ήταν οι υποσχέσεις και η ίδρυση Ανώτατης Σχολής Παραστατικών Τεχνών το... 2025! Δύο μέρες αργότερα,

έγινε η αποτυχημένη απόπειρα κάμψης των αντιδράσεων με την έκδοση ΚΥΑ, που όμως αφορά μόνο σε μισθολογική αύξηση, χωρίς να αποσφηνίζει τα επαγγελματικά δικαιώματα των εργαζομένων, τα οποία αναφέρονται ως «Καλλιτεχνικό Έργο». Δηλαδή, καμία σχέση με το αίτημα του κλάδου για αναγνώριση των πτυχίων ως ΤΕ.

Οι καλλιτέχνες οφείλουν να διευρύνουν τον αγώνα τους, να αναπτύξουν συμμαχίες να μην φοβηθούν την επαφή με τις επαναστατικές δυνάμεις του κινήματος, με πολιτικό ρόλο. Οι λογικές τύπου «έξω τα κόμματα», μόνο φαινομενικά προστατεύουν από τη διάβρωση από αστικές και

ρεφορμιστικές πολιτικές, δεν βοηθούν τη βαθύτερη πολιτικοποίηση του αγώνα, αντίθετα σε βάθος χρόνου τον καταδικάζουν. Οφείλουν να ενώσουν τη μαχητικότητα τους με τους αγώνες εργαζομένων άλλων κλάδων που δέχονται τη λύσσα της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Να συντονίσουν τις δυνάμεις τους με τους εργαζόμενους στην Υγεία, τους εκπαιδευτικούς, τους εργαζόμενους στη ΒΙΟΜΕ και με όπλο την αυτοοργάνωση και την αλληλεγγύη να καταφέρουν να διεκδικήσουν τα δίκαια αιτήματά τους. Μέσα από την πραγματική ενότητα των αγώνων!

■ Ε.Κ.

Κάτω τα χέρια από τη ΒΙΟΜΕ!

Στις 2 Φλεβάρη εκπονήθηκε-ξεπουλήθηκε στα κρυφά (μέσω ηλεκτρονικού πλειστηριασμού) σε εταιρεία ακινήτων με έδρα τη Νότια Αφρική, το οικόπεδο 140 στρεμμάτων εντός του οποίου βρίσκεται και το εργοστάσιο της ΒΙΟΜΕ –το οποίο είναι δεσμευμένο από την εφορία και δεν έχει εκποιηθεί προς το παρόν– για μόλις 9 εκατομμύρια ευρώ, ενώ η πραγματική του αξία είχε υπολογιστεί σε πάνω από 30 εκατομμύρια ευρώ το 2016.

Οι εργαζόμενοι του εργοστασίου της ΒΙΟΜΕ στη Θεσσαλονίκη, το οποίο εγκατέλειψε η εργοδοσία (η γνωστή οικογένεια Φιλίππου), απλήρωτοι από το 2011 και σε επίσχεση εργασίας, έχουν

καταλάβει το χώρο εργασίας εδώ και 10 χρόνια. Από τις 12/2/2013 ξεκίνησαν την παραγωγή και πώληση προϊόντων καθαρισμού με εργατικό έλεγχο και αυτοδιαχείριση, καθώς όλες οι αποφάσεις για τη λειτουργία του εργοστασίου λαμβάνονται μέσα από τη γενική συνέλευσή τους.

Όλες οι κυβερνήσεις (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ), στα δέκα χρόνια που λειτουργεί το εργοστάσιο με αυτοδιαχείριση, σκοπό είχαν να διαλύσουν αυτή την προσπάθεια και να πουλήσουν όσο-όσο το οικόπεδο ιδιοκτησίας Φίλκεραμ Τζόνσον. Ειδικά ο ΣΥΡΙΖΑ κι ο ίδιος ο Τσίπρας είχε δεσμευτεί προσωπικά στους εργαζόμενους από το 2015 ότι θα λύσει το πρόβλημα, τροποποιώντας τον πτωχευτικό κώδικα για την αντιμετώπιση περιπτώσεων όπως της ΒΙΟΜΕ. Όμως κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησής του και της μνημονιακής μετάλλαξης του ΣΥΡΙΖΑ, τους επιτέθηκαν! Χαρακτηριστικά παραδείγματα της επίθεσης προς τους εργαζόμενους της ΒΙΟΜΕ ήταν οι επιθέσεις των ΜΑΤ, οι διακοπές ρεύματος, οι συνεχείς πλειστηριασμοί κ.ά. Τραγική

είναι και η στάση του ΚΚΕ όλα αυτά τα χρόνια της αυτοδιαχείρισης του εργοστασίου όπου, όχι μόνο δεν στηρίζει τους εργαζόμενους, αλλά τους κατηγορεί ότι έχουν γίνει οι ίδιοι εργοδότες!

Μετά την ανακοίνωση ότι το υπόλοιπο εργοστάσιο εκποιήθηκε και, μπροστά στον κίνδυνο που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι, μαζί με την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στη ΒΙΟΜΕ ξεκίνησαν άμεσα κινητοποιήσεις και μάλιστα αρκετά μαζικές σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα στις 11 και 18 Φλεβάρη αντίστοιχα, καθώς και μηχανοκίνητη πορεία στις 2/3 στη Θεσσαλονίκη, κ.ά.

Ο αγώνας των εργαζομένων της ΒΙΟΜΕ δεν σταματά εδώ, αλλά συνεχίζεται! Σε νέα συνέλευση που πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη την 1/3 αποφασίστηκε τριήμερο διεθνών δράσεων αλληλεγγύης στη ΒΙΟΜΕ (17-19/3) με πορεία στις 18/3 στη Θεσσαλονίκη και δράσεις που θα προγραμματιστούν σε άλλες πόλεις.

Σήμερα, είναι πιο σημαντικό από ποτέ να υπερασπιστούμε τον αγώνα των εργαζομένων της ΒΙΟΜΕ. Παρά

την προπαγάνδα των α(χ)ρίστων της κυβέρνησης -συμμορίας Μητσοτάκη περί «ανάπτυξης», η πραγματικότητα είναι ότι ο ελληνικός καπιταλισμός βρίσκεται μπροστά σε μια νέα χρεοκοπία που θα σημαίνει μεταξύ άλλων και νέα κλεισίματα εργοστασίων και επιχειρήσεων. Απέναντι σε τέτοιες καταστάσεις, οι εργαζόμενοι της ΒΙΟΜΕ πρέπει να είναι το παράδειγμα για εργαζόμενους που θα βρεθούν σε αντίστοιχη θέση: Με τους αγώνες και την αλληλεγγύη των υπολοίπων εργαζομένων να διεκδικήσουν εθνικοποίηση των εργοστασίων που κλείνουν, με Εργατικό Έλεγχο, χωρίς αποζημίωση και με δήμευση των περιουσιών αυτών που τις εγκαταλείπουν.

Οφείλουμε λοιπόν όλοι οι εργαζόμενοι και η νεολαία να στηρίξουμε το εγχείρημα αυτοδιαχείρισης της ΒΙΟΜΕ, τόσο με τη συμμετοχή μας στις δράσεις υπεράσπισης της (κινητοποιήσεις, συναυλίες αλληλεγγύης και λοιπές δράσεις), όσο και με την αγορά των προϊόντων που παράγουν, μέσω του ηλεκτρονικού καταστήματος (www.viomecoop.com), τα παζάρια χωρίς μεσάζοντες στα οποία συμμετέχουν κ.ά.

■ Νίκος Κτενάς

Με πλώρη στις εκλογές, τσακίζουν τη Δημόσια - Δωρεάν Παιδεία Μπορούμε να τους σταματήσουμε με μία Επαναστατική Αριστερά

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη στο δρόμο προς τις βουλευτικές εκλογές, βιάζεται να ολοκληρώσει τον νεοφιλελεύθερο αρμαγεδώνα απέναντι στους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Με υποβολέα την γιγάντια οικονομική κρίση, ψήφισαν και υλοποίησαν εκατοντάδες αντεργατικά και αντιεκπαιδευτικά νομοσχέδια σε όλη την τετραετία: η κοινωνία βυθίζεται στη φτώχεια και την ακρίβεια, γενικεύονται οι ιδιωτικοποιήσεις (ΔΕΗ, συντάξεις, Υγεία, Παιδεία κ.λπ.), η αντιδημοκρατική αναδίπλωση εντείνεται, οι μηχανισμοί καταστολής εξοπλίζονται ακόμα περισσότερο. Σε αυτό το πλαίσιο γιγαντώνεται ολόπλευρα η επίθεση στην εκπαίδευση.

Η αντανάκλαση της νεοφιλελεύθερης διακυβέρνησης της ΝΔ φαίνεται καθαρά στην κατάσταση που βρίσκονται τα πανεπιστημιακά ιδρύματα: υποστελεχωμένα, χωρίς καθηγητές και προσωπικό, με διαλυμένες υποδομές, και διοικήσεις βουτηγμένες στα σκάνδαλα. Η χρόνια υποχρηματοδότηση και οι ασυντήρητες, με σημαντικές ελλείψεις υποδομές απειλούν ακόμα και την φυσική υπόσταση των φοιτητών (κατάρρευση του ταβανιού εργαστηρίου σε εργαστήριο στο ΑΠΘ, πυρκαγιά στις εστίες της Άρτας κ.ά. είναι μονάχα ένα δείγμα της λίστας). Η σήψη και η διαφθορά του πολιτικού σκηνικού (Πάτσης, Καϊλή κ.λπ.) διαχέεται και στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Το σκάνδαλο που είδε το φως της δημοσιότητας στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής (ΠΑΔΑ) με απευθείας αναθέσεις του Συμβουλίου Διοίκησης σε ημέτερους αποτελεί μόνο

την κορυφή του παγόβουνου στο πλιάτσικο των γαλάζιων ακρίδων της ΝΔ. Η διάλυση του δημόσιου χαρακτήρα της εκπαίδευσης προχωρά με γοργούς ρυθμούς. Η προσπάθεια εμπορευματοποίησης της μέριμνας (λέσχες, εστίες, συγγράμματα κ.λπ.), η επιβολή διδάκτρων στα μεταπτυχιακά, η εμπορευματοποίηση της παιδαγωγικής επάρκειας, αποτελούν βασικές τομές που οδηγούν στην μετατροπή των πανεπιστημίων σε σούπερ μάρκετ γνώσεων. Η τροπολογία της Κεραμέως για την παιδαγωγική επάρκεια δεν αποτελεί μία υποχώρηση (όπως ζητωκραυγάζει ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ), αλλά αντίθετα πιστοποιεί την πλήρη και αμετάκλητη απόσπασή της από το πτυχίο.

Ο νέος νόμος-πλαίσιο Κεραμέως, όσο προχωράει η εφαρμογή του, αλλάζει πλήρως και ριζικά το πανεπιστήμιο όπως διαμορφώθηκε από τους αγώνες της νεολαίας και των εργαζομένων στη μεταπολίτευση: Τα προγράμματά σπουδών διαλύονται, κλάδοι, ακόμα και ολόκληρα τμήματα, κλείνουν, αποκλείονται με ταξικά κριτήρια όλο και περισσότεροι νέοι από την εκπαίδευση με ποικίλους τρόπους, προσπαθούν να καταργήσουν του φοιτητικούς συλλόγους και τον συνδικαλισμό, εστίες-λέσχες-υποδομές ξεπουλιούνται σε ιδιώτες έναντι πινακίου φακής, ό,τι σημαντικό υπήρχε στα πτυχία σαν εφόδιο για την αγορά εργασίας εμπορευματοποιείται (μεταπτυχιακά, πιστοποιήσεις κ.ά.).

Δυνάμεις του Φοιτητικού Κινήματος: αναντίστοιχες των περιστάσεων

Απέναντι σε όλη αυτή την κατάσταση οι

οργανωμένες δυνάμεις του Φοιτητικού Κινήματος φαίνονται ανήμπορες να δώσουν απάντηση. Η ΠΚΣ-ΚΝΕ, «πρώτη δύναμη» στα πανεπιστήμια, δεν έχει αντιταχθεί σε καμία επίθεση. Ενώ στις εκλογές με μια αντι-ΔΑΠ πολιτική έριχνε ευθύνη μόνο στην κυβερνητική παράταξη για την κατάσταση του κινήματος, η «πρωτιά» της δεν άλλαξε τίποτα το ουσιαστικό. Δεν κινητοποιήθηκε για καμία από τις γιγάντιες αντιεκπαιδευτικές επιθέσεις, αλλά αντίθετα έκανε ό,τι μπορούσε για να σταματήσει οποιαδήποτε προσπάθεια για αγώνα. Οι ελάχιστες πορείες και κινητοποιήσεις αντικαταστάθηκαν από «συμβολικές κινήσεις». Μείωσε τις προσπάθειες για συλλογές και λειτουργούσε τους συλλόγους αποκλειστικά από τα Διοικητικά Συμβούλια. Χρησιμοποίησε ακόμα και τραμπούκικες πρακτικές απέναντι σε άλλες δυνάμεις για να διατηρήσει την κυριαρχία της. Τα ΕΑΑΚ (ιδιαιτέρως η ΑΡΑΣ που κυριαρχεί στο εσωτερικό τους) στέκονται μουνδιασμένα, πλήρως διασπασμένα, χωρίς κανένα σχέδιο. Ο πολιτικός ξεπεσμός τους μετά την εκλογική συγκόλληση της ΛΑΕ με το ΜέΡΑ25 (δηλαδή με ένα αστικό κόμμα), ακουμπάει νέο χαμηλό. Υποτάσσονται στον κοινοβουλευτικό κρετινισμό αγορεύοντας για μια ενότητα χωρίς ουσία, στις εκλογές και όχι στον αγώνα, βαφτίζοντας αυτά τα εκλογικά κατασκευάσματα προσπάθεια για ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος. Παρά τα τζαρτζαρίσματα με την ΠΚΣ-ΚΝΕ ακολουθούν ουσιαστικά την ίδια παθητική, συντηρητική πολιτική εξαντλώντας την πάλη τους σε ανούσιες παραστάσεις στις

πρυτανείες.

Η ΣΣΠ δεν καλλιεργεί αυταπάτες για εύκολες εκλογικές λύσεις και κοινοβουλευτικές διεξόδους. Αντίθετα παλεύουμε καθημερινά σε κάθε σχολή δημιουργώντας εστίες αγώνα, προωθώντας τις γενικές συνελεύσεις και τις δομές αυτοοργάνωσης του φοιτητικού κινήματος, βάζοντας μπροστά ένα μαχητικό σχέδιο αγώνων. Δεν τα παρατάμε με την πρώτη δυσκολία, αλλά βρισκόμαστε δίπλα σε κάθε νέο που θέλει να παλέψει και να αγωνιστεί. Είμαστε μία παράταξη με σημαντική παρακαταθήκη αγώνων και κατακτήσεων, ειδικά όπου η πολιτική μας εφαρμόζεται. Μπροστά στα αδιέξοδα των ΚΝΕ και ΕΑΑΚ πρέπει να ενισχυθεί μια επαναστατική πολιτική, όπως της ΣΣΠ στα πανεπιστήμια, που δεν θα αφήνει τίποτα να πέσει κάτω και θα συγκρουστεί με τον νόμο Κεραμέως μέχρι τέλους. Ενάντια στη λογική των «μικρών νικών», να ξεκινήσουμε έναν αγώνα διάρκειας, μαζί με μαθητές-καθηγητές-εργαζομένους απέναντι στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές, την κυβέρνηση του Μητσοτάκη αλλά και συνολικά το καπιταλιστικό σύστημα που μας διαλύει τις ζωές και το μέλλον.

Προμετωπίδα αυτής της μάχης πρέπει να είναι ο αγώνας ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της φοιτητικής μέριμνας. Πρέπει να ετοιμάσουμε την απειλή μας σε κάθε σχολή, τμήμα και πανεπιστήμιο. Με μαχητικά μέσα πάλης, καταλήψεις, διαδηλώσεις, να οργανώσουμε την πανελλαδική μέρα δράσης ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της φοιτητικής μέριμνας, στις 16 Μάρτη.

Εκπαιδευτικοί:

Συνεχίζουμε τον αγώνα για να σταματήσουμε κάθε «αξιολόγηση»

Τα ποσοστά της απεργίας των εκπαιδευτικών στις 15 Φλεβάρη ήταν από τα μεγαλύτερα των τελευταίων χρόνων. Εξίσου μαζικά ήταν και τα πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια σε όλες τις πόλεις της χώρας. Οι εκπαιδευτικοί βγήκαμε στους δρόμους για να αναδείξουμε σε όλη την κοινωνία τα προβλήματα του δημόσιου σχολείου, να διεκδικήσουμε αυξήσεις στους μισθούς μας αλλά και για να βροντοφωνάξουμε την κάθετη αντίδρασή μας στην αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και των σχολείων, οι οποίες όχι μόνο δεν αποτελούν τη λύση για τη βελτίωση του δημόσιου σχολείου αλλά αντίθετα αποτελούν σημαντικά εργαλεία διάλυσης και ιδιωτικοποίησης του.

Οι εκπαιδευτικοί, μετά τον αγώνα μας ενάντια στην αξιολόγηση της σχολικής μονάδας, κάναμε το πρώτο αγωνιστικό βήμα ενάντια στην ατομική αξιολόγηση γιατί υπερασπιζόμαστε τον δημόσιο χαρακτήρα του σχολείου, τα εργασιακά μας δικαιώματα αλλά και τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών μας. Δεν θα επιτρέψουμε στους ά(χ)ριστους της Κεραμέως και του Μητσοτάκη να ενοχοποιήσουν εκπαιδευτικούς - μαθητές - γονείς για όλα τα χάλια που οι νεοφιλελεύθερες μνημονιακές πολιτικές τους έφεραν και εξακολουθούν να φέρνουν στην εκπαίδευση. Δεν θα τους επιτρέψουμε να τρομοκρατήσουν και να απολύσουν κανένα συνάδελφό μας, δεν θα τους αφήσουμε να πετάξουν κανένα μαθητή μας έξω από το σχολείο. Δεν δικαιούνται αυτοί που, με τις βάρβαρες νεοφιλελεύθερες πολιτικές της λιτότητας

και των συνεχών ιδιωτικοποιήσεων, σπέρνουν κυριολεκτικά το θάνατο μέσα στην κοινωνία, να μας κουνάνε το δάκτυλο. Δεν θα ξεχάσουμε τους δεκάδες χιλιάδες νεκρούς του κορονοϊού, ούτε τον νεκρό μαθητή μας στις Σέρρες, ούτε τους δεκάδες νεκρούς και τραυματίες στα Τέμπη, ούτε τους χιλιάδες νεκρούς από τα εργατικά ατυχήματα - δολοφονίες. Είναι όλοι τους θύματα των νεοφιλελεύθερων πολιτικών που έχουν επίκεντρο τα κέρδη και αδιαφορούν για την ανθρώπινη ζωή.

Να αντισταθούμε στην ιδιωτικοποίηση της Παιδείας με πολύμορφο αγώνα διάρκειας

Οι εκπαιδευτικοί δεν φοβόμαστε την αξιολόγηση γιατί είμαστε ανεπαρκείς ή τεμπέληδες όπως θέλουν να μας παρουσιάσουν οι αργυρώνητοι δημοσιογράφοι και η κυβέρνηση. Τρέμουμε όμως για το τι θα επικρατήσει στα δημόσια σχολεία αν εφαρμοστεί η αξιολόγηση και για τις επιπτώσεις που θα έχει σε μαθητές και εκπαιδευτικούς. Γιατί θα διαλύσει το παιδαγωγικό κλίμα και θα φέρει ένα ανασφαλές και πρωτόγνωρα ανταγωνιστικό τοπίο μέσα στο σχολείο.

Δεν θα είναι μόνο μια επιστροφή 40 χρόνων πίσω στον επιθεωρητισμό που ο εκπαιδευτικός θα είναι χειραγωγημένος και φοβισμένος. Θα επικρατήσει ένα πολύ χειρότερο σκηνικό που και η διεθνής εμπειρία, μας το επιβεβαιώνει. Θα κατηγοριοποιηθούν τα σχολεία με κριτήρια τις επιδόσεις των μαθητών, με το αν θα εξασφαλίζει το κάθε σχολείο τα χρήματα για να λειτουργήσει. Πολλά σχολεία κυρίως

των πιο φτωχών και υποβαθμισμένων περιούχων θα κλείσουν. Θα φτιάξουν ένα σχολείο φθηνών δεξιοτήτων και όχι στέρεων επιστημονικών γνώσεων. Ένα σχολείο που θα πετά εκτός εκπαιδευτικής διαδικασίας από πολύ νωρίς τους μαθητές των φτωχών, των κατατρεγμένων, των μεταναστών, των διαφορετικών. Ένα σχολείο που ο εκπαιδευτικός δεν θα είναι παιδαγωγός, αλλά θα αναζητά μόνο τους καλούς και εύπορους μαθητές, αυτούς που δεν αντιμετωπίζουν μαθησιακές δυσκολίες, που δεν είναι «πνεύματα αντιλογίας» και «αναρχικοί», που είναι «καλοντυμένοι», που είναι «ντόπιοι» (όπως άλλωστε μας προτρέπει να κάνουμε το ΙΕΠ στα σεμινάρια για τους νεοδιοριστούς). Γιατί πολύ απλά θα πρέπει, για να κρατήσει τη δουλειά του να αξιολογηθεί με βάση τις επιδόσεις των μαθητών του και από το αν είναι ελκυστικός στους πελάτες - γονείς - μαθητές. Φυσικά σε ένα τέτοιο σχολείο δεν χωράνε εργασιακά δικαιώματα, μονιμότητα και πολύ περισσότερο συνδικαλιστική δράση.

Για όλους αυτούς τους λόγους πρέπει να αγωνιστούμε. Κόντρα σε όποιες εκλογικές αναμονές και αυταπάτες ότι μια εναλλαγή στην κυβέρνηση θα μας λύσει τα προβλήματα, προτάσσουμε τον αγώνα μας. Μόνο οι σκληροί αγώνες διάρκειας θα επιβάλλουν σε οποιαδήποτε κυβέρνηση να πάρει πίσω τους σκληρούς αντιεκπαιδευτικούς και αντεργατικούς νόμους και θα την εμποδίσουν να διαλύσει-ιδιωτικοποιήσει το δημόσιο σχολείο και να τσακίσει τους εκπαιδευτικούς και τη νεολαία.

Κόντρα στις αδικαιολόγητες καθυστερήσεις της ΟΛΜΕ και της ΔΟΕ πρέπει

άμεσα να γίνουν Γενικές Συνελεύσεις και Γενική Συνέλευση των Προέδρων που θα αποφασίσουν τη συνέχιση του αγώνα με νέα απεργία και συλλαλητήρια. Να συσπειρωθούμε στα σωματεία μας. Δεν θα είναι εύκολο μετά τα αλλεπάλληλα ξεπουλήματα των ηγεσιών κυρίως της ΟΛΜΕ (ΔΑΚΕ -ΣΥΝΕΚ - ΠΕΚ) να πετύχουμε τα υψηλά ποσοστά συμμετοχής που είχαμε στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση των σχολικών μονάδων, ειδικά μετά την κατασυκοφάντησή της ως μορφή πάλης από τις παραπάνω δυνάμεις. Γι' αυτό είναι επιτακτική ανάγκη να συγκροτηθούν Επιτροπές Αγώνα που θα προτρέψουν τα σχολεία να οργανώσουν έναν πολύμορφο αγώνα διάρκειας. Να συγκεντρωθούν οι συμμετοχές στην απεργία-αποχή από τις εξωδιδασκτικές διαδικασίες υλοποίησης της ατομικής αξιολόγησης σε κάθε σχολείο. Να μην συμπληρώσουμε κανένα στοιχείο στους ηλεκτρονικούς φακέλους. Να μην αφήσουμε κανένα συνάδελφο μόνο του απέναντι στους αξιολογητές. Με στάσεις εργασίας και περιφρούρησή τους καθώς και με αποκλεισμούς σχολείων όταν οι αξιολογητές εμφανιστούν στις τάξεις. Να πάρουμε τον αγώνα στα χέρια μας και να ενωθούμε με μαθητές και γονείς αλλά και με τους συναδέλφους μας σε Γαλλία, Αγγλία, Πορτογαλία που παλεύουν και αυτοί ενάντια στις ίδιες αντιεκπαιδευτικές πολιτικές. Να σταματήσουμε την εφαρμογή της αξιολόγησης, να επιβάλλουμε την κατάργηση των νόμων για αξιολόγηση και Αυτονομία Σχ. Μονάδας καθώς και την άμεση μονιμοποίηση των νεοδιοριστών.

■ *Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών*

Αυτόνομη κάθοδος της ΟΚΔΕ στις επερχόμενες εκλογές

Η ΟΚΔΕ έχει ξεκινήσει την καμπάνια ενόψει των επερχόμενων εθνικών εκλογών, στις οποίες πρόκειται να συμμετέχει αυτόνομα, με ψηφοδέλτια σε όλη την επικράτεια και με κεντρικό σύνθημα «**Να πληρώσουν οι πλούσιοι**».

Η κάθοδος της ΟΚΔΕ στις επερχόμενες εκλογές γίνεται:

► **Για να καταγγείλει και να αγωνιστεί ενάντια στην Κυβέρνηση Μητσοτάκη/ΝΔ, μία από τις χειρότερες στη μέχρι τώρα πολιτική ιστορία της χώρας μας.**

Τα χρεωκοπημένα νεοφιλελεύθερα δόγματά τους οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια σε νέα καταστροφή την οικονομία, την κοινωνία, το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών μαζών και της νεολαίας. Συνεχίζοντας και βαθαινοντας την άθλια μνημονιακή πολιτική όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων, είναι υπεύθυνοι για τις ζωές 35.000 ανθρώπων ύστερα από την δολοφονική διαχείριση της πανδημίας και την αποξήλωση της δημόσιας υγείας. Το άθλιο πολιτικό προσωπικό του Μητσοτάκη είναι υπεύθυνο για:

Την ακρίβεια που έχει γονατίσει τους εργαζόμενους: η απώλεια αγοραστικής δύναμης στα νοικοκυριά με εισόδημα 750 ευρώ είναι 40%! Κανένα πραγματικό μέτρο δεν έχει ληφθεί, πέρα από μέτρα ασπιδίνης και εξαπάτησης: πενιχρή αύξηση του κατώτατου μισθού, διάφορα “pass” και «καλάθια» κ.ο.κ.

Τη φτώχεια που πλήττει πλέον πάνω από τη μισή κοινωνία: 1 στους 7 στερείται βασικά αγαθά, 1 στους 5 βρίσκεται σε κίνδυνο φτώχειας, 1 στους 3 δεν μπορεί να πληρώσει ιατρικές εξετάσεις. Σύντομα οι φράσεις «επισιτιστική», «ενεργειακή» ή «στεγαστική» κρίση δεν θα μπορούν να περιγράψουν την εξαθλίωση όπου βουλιάζουμε. Την ίδια στιγμή, οι ανισότητες αγγίζουν φαραωνικά επίπεδα. Ενώ ο μισός πληθυσμός φτωχαίνει διαρκώς, το πλουσιότερο 1% κατέχει το 56% του πλούτου.

Την ανεργία: Στους νέους αγγίζει το 40%. Συνολικά οι άνεργοι ξεπερνούν σταθερά το 1 εκ. Πάνω απ’ τους μισούς είναι μακροχρόνια άνεργοι,

χωρίς καν να μετρηθούν οι 500.000 που έχουν μεταναστεύσει. Από αυτούς μόνο 1 στους 5 λαμβάνουν επίδομα. Ο νόμος Χατζηδάκη «εκσυγχρονίζει»(!) τον ΟΑΕΔ μετατρέποντάς τον σε γραφείο του σύγχρονου δουλεμπορίου.

Τον εργασιακό μεσαίωνα και το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης: 1 στους 3 αμείβεται με 330 ευρώ καθαρά. Ελαστική, μαύρη και απλήρωτη εργασία μεγαλώνουν διαρκώς. Ιστορικά δικαιώματα όπως το 8ωρο και το δικαίωμα στην απεργία γίνονται παρελθόν με το ν. Χατζηδάκη. Νέες «σχέσεις» εργασίας όπως free-lancers, δουλειά με το κομμάτι ή τηλεργασία επεκτείνονται επικίνδυνα για να εξαφανίσουν μισθολογικά δικαιώματα, να εντείνουν την ατομικοποίηση, να τσακίσουν την οργάνωση των εργαζομένων.

Τις ιδιωτικοποιήσεις: Οι ιδιωτικοποιήσεις σε παιδεία (ν. Κεραμέως), υγεία (ν. Πλεύρη), κοινωνική ασφάλιση, ΔΕΗ, ΤΡΑΙΝΟΣΕ κ.λπ. κάνουν απλησίαστα αυτά τα αγαθά για έναν μέσο μισθωτό, που ξοδεύει το 70-80% του εισοδήματός του μόνο σε στέγαση, τρόφιμα, ρεύμα, νερό κ.ο.κ. Οι ιδιωτικοποιήσεις είναι υπεύθυνες για εγκλήματα όπως αυτό στα Τέμπη.

Τους πλειστηριασμούς: Οι πλειστηριασμοί α’ κατοικίας, για οφειλές από 1.000(!) ευρώ, έχουν βάλει στο στόχαστρο εκατοντάδες χιλιάδες οφειλότες. Η εξαγορά των «κόκκινων» δανείων των τραπεζών από κερδοσκοπικά funds, η νομοθετική ασυλία και οι ηλεκτρονικοί πλειστηριασμοί έχουν δημιουργήσει μια συμμορία που αρπάζει λαϊκές κατοικίες έναντι πινακιού φακής, με την προστασία των ΜΑΤ και δικαστηρίων.

Η Κυβέρνηση Μητσοτάκη, για να εφαρμόσει αυτές τις πολιτικές και να παραμείνει στην εξουσία, σκληραίνει διαρκώς την καταστολή, το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, τα πογκρόμ των ΜΑΤ και των δυνάμεων καταστολής ενάντια στους εργαζόμενους, τη νεολαία, τους αγώνες. Συκοφαντεί και ενοχοποιεί την κοινωνία με τα άθλια δόγματα της «Ατομικής Ευθύνης», επάξιο συμπλήρωμα του «Νόμου και Τάξης». Έχει στήσει έναν ζοφερό μηχανισμό παρακολούθησεων και γκεμπελικής

προπαγάνδας στα ΜΜΕ, καθώς και δικαστικών πραξικοπημάτων που οργανώνουν την ατιμωρησία και ασυδοσία της ελίτ και των υπηρετών της. Με αφετηρία τους χυντονόμους απαγόρευσης των διαδηλώσεων, μετακινήσεων, συναθροίσεων και κινητοποιήσεων (ιδιαίτερα στα λοκντάουν), δημιούργησαν ένα κράτος αστυνοκρατούμενο, όπου οι μηχανισμοί καταστολής δρουν ατιμώρητοι (ελεύθεροι οι αστυνομικοί-δολοφόνοι των Ρομά και του Αλ. Γρηγορόπουλου, οι χρυσαυγίτες συμμορίτες δολοφόνοι κ.ά.) απελευθερώνοντας έτσι όλη την κτηνωδία τους.

Η Κυβέρνηση έχει στρατευτεί με τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ, που ρίχνουν συνεχώς λάδι στη φωτιά των πολέμων. Μαζί με τις υπόλοιπες μνημονιακές δυνάμεις έχουν μετατρέψει τη χώρα σε απέραντη βάση και ειδικά την Αλεξανδρούπολη σε ορμητήριο των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, ενώ ξοδεύουν δεκάδες δις. σε θηριώδεις εξοπλισμούς την ίδια στιγμή που η φτώχεια σαρώνει. Οδηγώντας μας έτσι στην εξαθλίωση, μπλέκοντάς μας όλο και πιο βαθιά στον πόλεμο στην Ουκρανία – και οξύνοντας καταστροφικά τον ανταγωνισμό με τον τούρκικο καπιταλισμό μέχρι του σημείου να απειλείται στρατιωτική σύγκρουση.

► **Για να συγκρουστεί με όσα δεκανίκια του συστήματος εμφανίζονται για να συγκρατήσουν και να μειώσουν την κατάρρευση του αστικού πολιτικού σκηνικού.** Όλοι αυτοί οι μαϊντανόι με «νέο» ή «πατριωτικό» προφίλ (Ελληνική Λύση, κόμμα Κασιδιάρη κ.λπ.) δεν είναι παρά καθαρόαιμοι νεοναζί και φασίστες.

► **Για να αναδείξει ότι η ατιμωτική κατάληξη του ΣΥΡΙΖΑ σε μνημονιακό νεοφιλελεύθερο κόμμα, που έστρωσε τον δρόμο στον Μητσοτάκη, δεν οφειλόταν σε «τραγικό λάθος».** Ήταν η κατάληξη μιας σειράς εγκληματικών επιλογών, με την αυταπάτη και απάτη για δήθεν «έντιμο συμβιβασμό» με τους δανειστές, την ΕΕ, τους ιμπεριαλιστές και την αστική τάξη. Ο ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρας εφάρμοσε το καταστροφικό 3^ο Μνημό-

νιο, ιδιωτικοποίησε τη ΔΕΗ και την ΤΡΑΙΝΟΣΕ, εδραίωσε τους πλειστηριασμούς, εκτίναξε τις υποκλοπές... Η πολιτική τους είναι ίδια με της ΝΔ: επιδόματα φτώχειας, υποκλίσεις στο Ζελένσκι και τους Αζοφίτες στη Βουλή, ψήφος στις εξοπλιστικές δαπάνες, στο «600άρι» στους ένστολους, σε κομμάτια των νόμων-τεράτων του Χατζηδάκη, της Κεραμέως κ.λπ.

Ο ΣΥΡΙΖΑ υπήρξε μια από τις πιο φιλοϊμπεριαλιστικές πολιτικές δυνάμεις μεταπολιτευτικά, προετοίμασε τις «στρατηγικές συμφωνίες» με τις ΗΠΑ – και απαιτεί ακόμα μεγαλύτερη όξυνση και επιθετικότητα στα ελληνοτουρκικά. Από κοντά το στιγματισμένο ΠΑΣΟΚ / ΚΙΝΑΛ, που στελέχη του πρωτοστατούν σε σκάνδαλα όπως του Κατάρ-gate.

► **Γιατί είμαστε αντίθετοι με την διασπαστική και ρεφορμιστική πολιτική του ΚΚΕ,** που κάνει ό,τι μπορεί για να καθηλώσει, να διαιρέσει και να συκοφαντήσει τους αγώνες, να εξωραϊσει την παντοδυναμία του καπιταλισμού και των αστικών δυνάμεων (μιλώντας για κάποια ανύπαρκτη «ανάπτυξη»). Που στις πιο κρίσιμες στιγμές είναι στο πλευρό της αστικής τάξης, ψηφίζοντας πολεμικές δαπάνες, το μόνον των 600 ευρώ στους ένστολους δολοφόνους. Που κηρύσσει διαρκώς τον κίνδυνο για τα «κυριαρχικά μας δικαιώματα από την τουρκική επιθετικότητα», ευθυγραμμιζόμενο με τις αστικές δυνάμεις.

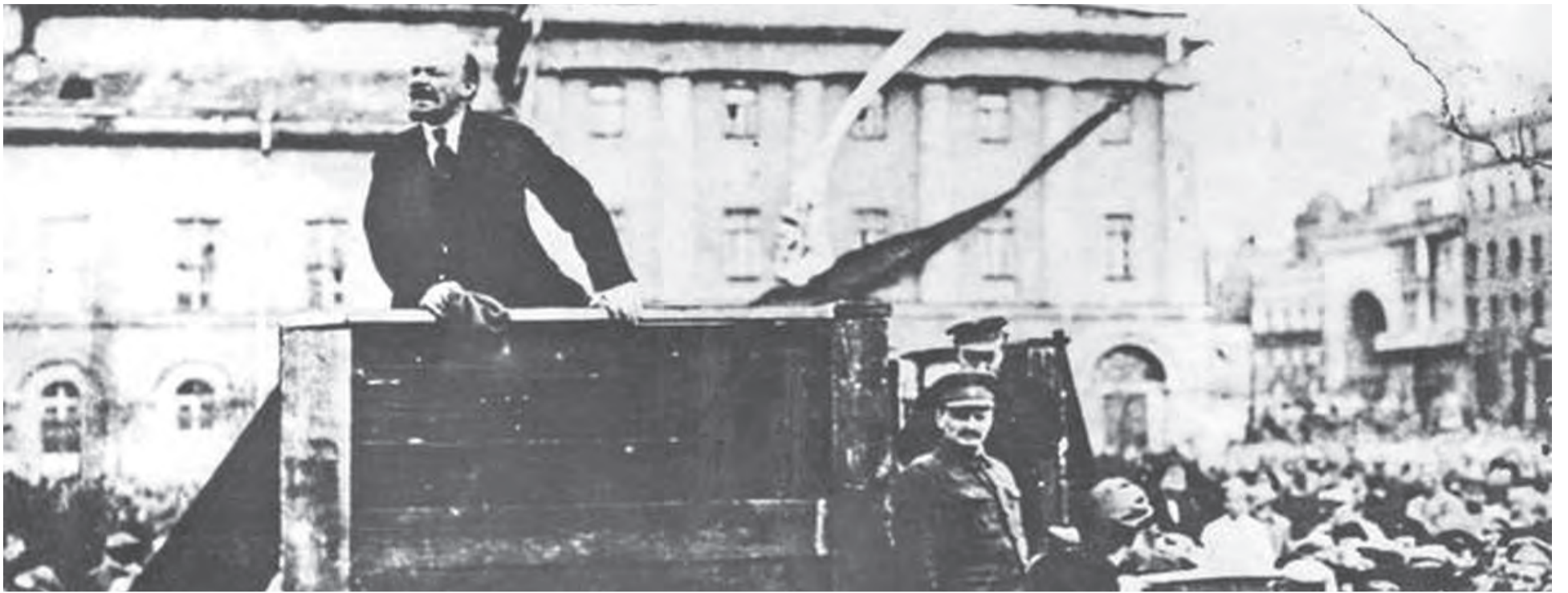
► **Γιατί είμαστε αντίθετοι στις εκλογικίστικες συγκολλησεις που ξαναπροτείνουν το δοκιμασμένο, αποτυχημένο σχέδιο του «παλιού» ΣΥΡΙΖΑ, σε ακόμα πιο αδύναμη**

βάση. Αυτό είχε αποτύχει όχι γιατί δεν εφαρμόστηκε καλά, αλλά γιατί προσπάθησε να συμβιβάσει δανειστές και θύματα της κρίσης, Ευρώ και απαλλαγή από τα μνημόνια, αγορές και κοινωνία. Το ΜεΡΑ25 και ο Βαρουφάκης είναι ένα αστικό κόμμα και από τους κύριους υπεύθυνους του 2015 (ενδιάμεση συμφωνία παράτασης των μνημονίων).

► **Για να αναδείξει το πολιτικό πρόβλημα.** Ότι δεν υπάρχει λύση στις κάλπες – και ειδικά σε αυτές, όπου «το παιχνίδι» είναι χοντρά «στημένο», χωρίς αξιόπιστη επιλογή και εναλλακτική για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Με τη **διαρκή χειροτέρευση της κρίσης και της πολιτικής σήψης, κάθε επόμενη αστική κυβέρνηση είναι δεσμευμένη** στην ίδια ή και χειρότερη πολιτική. Είτε είναι βοναπαρτιστικές «λύσεις» συνεργασίας και τεχνοκρατών. Είτε το φάντασμα της «προοδευτικής» (ούτε καν ψευτοαριστερής) κυβέρνησης, που ρίχνει ως δόλωμα ο Τσίπρας, θέλοντας να ξεχάσουμε ότι το «μικρότερο κακό» οδήγησε και οδηγεί πάντα στο μεγαλύτερο. Η μόνη διέξοδος βρίσκεται στους αγώνες, στην ανασυγκρότηση του κινήματος – αλλά και στην οικοδόμηση μιας στέρεας επαναστατικής δύναμης.

**Στηρίξτε
Ψηφίστε
Μια Πραγματικά
Χρήσιμη Επιλογή
Ο.Κ.Δ.Ε.**

Γιατί με μια Επαναστατική Αριστερά

Οι δίδυμοι αστέρες: σοσιαλδημοκρατία και σταλινισμός

Οι πράκτορες του καπιταλισμού και της αστικής ιδεολογίας μέσα στο εργατικό κίνημα, δηλαδή η σοσιαλδημοκρατία και ο σταλινισμός, αν και έχουν καταρρεύσει πολιτικά και οργανωτικά σε παγκόσμιο επίπεδο, συνεχίζουν ωστόσο να το επηρεάζουν και να σπέρνουν αποπροσανατολισμό και σύγχυση. Αρνητική κληρονομιά τους είναι η δυσφήμιση του σοσιαλισμού και της επανάστασης, σωρεία προδοσιών, ηττών και εγκλημάτων, αλλά και μια χρόνια διαπαιδαγώγηση στη διαχείριση της κρίσης του συστήματος, στην ενσωμάτωση στους θεσμούς του αστικού κράτους, στον κοινοβουλευτικό κρετινισμό κ.ά. Η μετάλλαξή τους σε φορείς και εφαρμοστές της αστικής/νεοφιλελεύθερης πολιτικής και ιδεολογίας έχει ενισχύσει την απογοήτευση, την αποπολιτικοποίηση, την ατομικοποίηση, τη λογική του «ιδιωτικού» και τον συντηρητισμό.

Η αριστερά που προδίδει: Βάρκιζα 1944, «βρώμικο '89», δημοψήφισμα 2015...

Η αριστερά είναι διαιρεμένη όχι από καπρίτσιο ή για τεχνητούς λόγους, αλλά για πολύ σημαντικούς πολιτικούς, ιδεολογικούς και ιστορικούς λόγους. Τα διαφορετικά προγράμματα και γραμμές σημαίνουν διαφορετικές τακτικές και στρατηγικές στην αντιμετώπιση της κρίσης, στα ζητήματα της εξουσίας, του κράτους, της επέμβασης στο εργατικό κίνημα κ.ά. Η ιστορία της αριστεράς δεν είναι μόνο μια ιστορία προ-

δοσιών, συμβιβασμών και συνθηκολογήσεων, σύγκρουσης ανάμεσα σε ρεφορμιστές και επαναστάτες. Όσοι παρουσιάζουν τις προδοσίες ως απλά «λάθη», προετοιμάζουν τις επόμενες. Ειδικά όσοι θέλουν να ξεχνούν και να ξεχνάμε ότι ο σταλινισμός και η σοσιαλδημοκρατία έφτασαν μέχρι και στη φυσική εξόντωση της επαναστατικής πρωτοπορίας.

Π.χ. η **κομματική σχολή** των Τσίπρα και ΣΥΡΙΖΑ, που κατέληξαν μνημονιακοί, δεν προήλθε από παρθενογένεση. Το σχολείο που θήτευσε ο Τσίπρας ευθύνεται για το «βρώμικο '89», δηλαδή τη συμμετοχή σε δύο διαδοχικές αστικές κυβερνήσεις (Ιούλιος 1989 έως Απρίλιος 1990, από τον τότε Συνασπισμό (συμμαχία του ΚΚΕ και κομματιών προερχόμενων απ' τον «ευρωκομμουνισμό» του πρώην ΚΚΕ εσωτερικού) και σε μια ακόμα συμμετοχή του ΚΚΕ στην αστική κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» το 1944) και την Βάρκιζα. Είναι δηλαδή η σταλινική σχολή του ΚΚΕ, απ' όπου προήλθε παλιότερα ο Συνασπισμός και πιο πρόσφατα ο ΣΥΡΙΖΑ.

Η αριστερά της ανάπτυξης (του καπιταλισμού)

Η κρίση του εργατικού κινήματος δεν αφορά μόνο την ηγεσία αλλά και τις δομές, τη συνείδηση, τις εμπειρίες του εργατικού κινήματος, την ταξική ανεξαρτησία του, την υποχώρηση των παραδόσεων μιας εργατικής ιδεολογίας, την έλλειψη ενός σχεδίου αγώνων και ενός επαναστατικού προγράμματος. Αυτό ευνοεί σε κάποιες περιπτώσεις εκλογικά μέτωπα, κόμματα ή πρόσωπα που εμφανίζονται ως αριστερόστροφα ή αριστερά.

Οι διάφοροι Ποδέμος, Μελανσόν, Λούλα, ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ, Βαρουφάκηδες κ.ά., παρά τις διαφορές τους, το διαφορετικό κοινωνικό βάρος και πολιτική καταγωγή τους, έχουν κοινή στρατηγική: **τον κοινοβουλευτικό δρόμο**, για «λύσεις» μέσα από τις κάλπες. Δευτερεύουσα σημασία έχει αν αυτό συνοδεύεται από μικρότερη ή μεγαλύτερη παρουσία σε κινητοποιήσεις ή κομματικές «παρελάσεις».

Στον **πυρήνα** του προγράμματός τους έχουν την ανάπτυξη με «παρα-

γωγικό», «δίκαιο» ή «περιβαλλοντικό» πρόσημο. Αυτό σημαίνει μια καπιταλιστική ανασυγκρότηση, όπου ο πλούτος θα πρέπει να «διανέμεται πιο δίκαια», γιατί τώρα επωφελούνται μόνο μια «χούφτα εκμεταλλευτές». Σε αυτόν τον ειδυλλιακό καπιταλισμό, που δεν έχει κρίσεις (η αρμονική αλληλοδιαδοχή βιομηχανικών κύκλων, που το ΚΚΕ θεωρεί ανάπτυξη και κρίση, σημαίνει ότι υποβιβάζει εντελώς την δομική κρίση του καπιταλισμού σε ένα τετριμμένο φαινόμενο), οι εργαζόμενοι και οι καπιταλιστές –εκτός ίσως από τους πολύ «αχόρταγους»– έχουν ένα κοινό συμφέρον: να παράγουν περισσότερο πλούτο και να τον διανείμουν πιο δίκαια. Το πολύ πολύ που θα χρειαστεί είναι ορισμένοι αγώνες, όπου οι πρώτοι θα πιέσουν ελαφρώς τους δεύτερους και αυτό θα καταλήξει επιτυχώς αν η κυβέρνηση είναι «αριστερή» ή «προοδευτική».

Βέβαια **στον πραγματικό** καπιταλισμό, ο «πλούτος» πρέπει να παραχθεί πριν διανεμηθεί – και αυτό σημαίνει παραγωγή υπεραξίας, δηλαδή καπιταλιστική εκμετάλλευση και ταξική πάλη. Πάνω στην οποία υπάρχει αδυσώπητος ανταγωνισμός των καπιταλιστών μεταξύ τους αλλά κυρίως μεταξύ καπιταλιστών και εργατών.

«Μικρότερο κακό»: η αριστερά που δεν χρειαζόμαστε

Σήμερα οι αστικές τάξεις έχουν αποφασίσει να συντρίψουν την εργατική τάξη, όχι να «συνεννοηθούν» μαζί της. Ακόμα και με τις καλύτερες προθέσεις, όσοι προωθούν ή υποστηρίζουν διάφορα κατ' όνομα ριζοσπαστικά μέτρα («ρήξης ή «προοδευτικά» ή με τον σοσιαλισμό σε κάποιο ομιχλώδη ορίζοντα που δεν πλησιάζει ποτέ) είναι αναγκασμένοι να διαχειριστούν και να προστατεύσουν μια οικονομία της αγοράς και ένα αστικό κράτος – και μάλιστα σε συνθήκες βαθιάς κρίσης.

Έτσι, πάντα **το «μικρότερο κακό» φέρνει το χειρότερο**, ακόμα πιο βάρβαρες εκδοχές πολιτικών επιτελειών και προσωπικού των νεοφιλελεύθερων κανίβαλων στην κυβέρνηση και στο κράτος. Ο εξευμενισμός των δανειστών, ο «ρεαλισμός» και ο «αμοιβαία επωφελής συμβιβασμός» του ΣΥΡΙΖΑ

νεκρανάστησε το μνημονιακό μπλοκ στο όνομα της ενότητας και των αριστερών εκλογικών μετώπων.

Με αριστερά και πρόγραμμα της Επανάστασης, μπορούμε να νικήσουμε

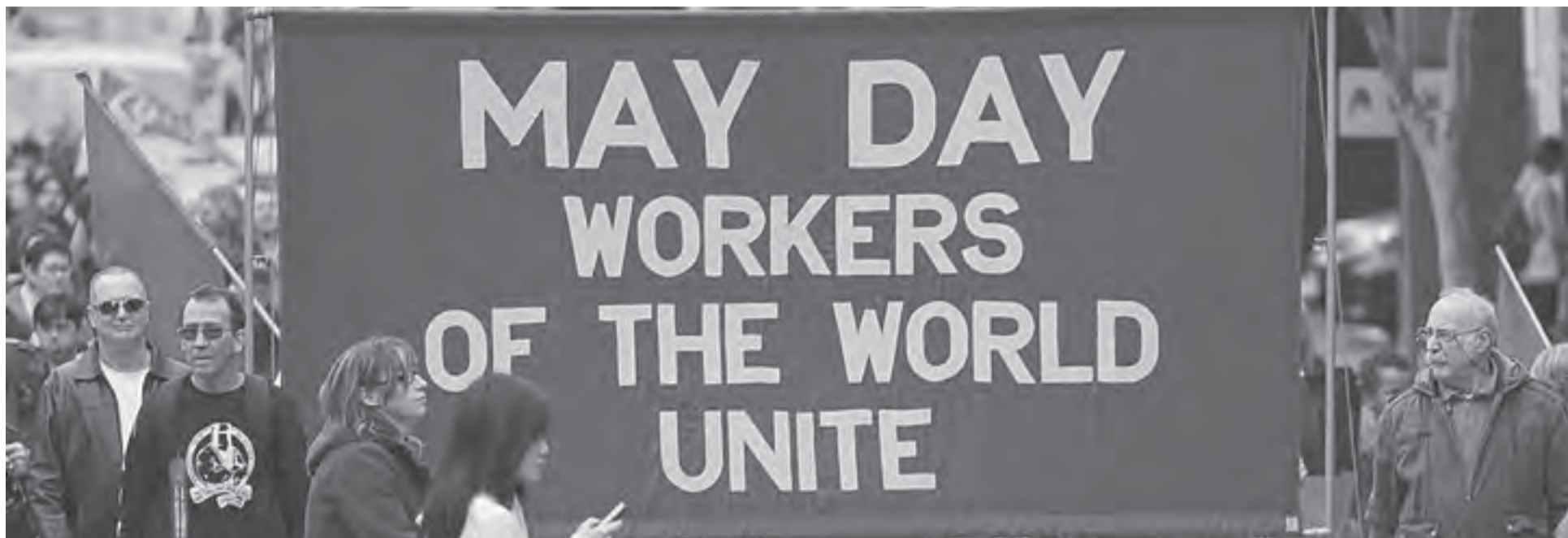
Η μόνη χρήσιμη επιλογή είναι η ενίσχυση μιας επαναστατικής αριστεράς, ενός σχεδίου αποφασιστικών αγώνων. Ενός πραγματικού μεταβατικού προγράμματος, που ξεκινάει από τη σημερινή κατάσταση (της συστήματος, της αστικής τάξης, του εργατικού κινήματος κ.λπ.) και μέσα από την ανάπτυξη των αγώνων και της αυτοοργάνωσης των μαζών ανοίγει δρόμο προς τον στρατηγικό στόχο, τη Σοσιαλιστική Επανάσταση.

Καμία σχέση δεν έχει αυτό π.χ. με την κοινή πολιτική των ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ για υπεράσπιση των «κυριαρχικών δικαιωμάτων μας» και για την ενίσχυση των σωμάτων ασφαλείας με 600άρια σήμερα για εκδημοκρατιστούν δήθεν αύριο. Ούτε με σχήματα όπως το ΜεΡΑ25, που δεν έχουν καν τη φυσιογνωμία, τις σχέσεις με τις μάζες και τους αγώνες, την ιδεολογία κ.λπ. των παλιότερων αριστερών ρεφορμιστικών κομμάτων, αλλά αποτελούν αστικούς σχηματισμούς όπου πρώην Συριζαίοι και νεόκοποι σύμμαχοί τους επιδιώκουν να εξασφαλίσουν βουλευτικές θέσεις. Πρόκειται για μια αριστερά ή πρώην αριστερά που καλεί σε «εκδημοκρατισμό» και «δικαιοσύνη», που παρά τα παχιά λόγια στις πιο κρίσιμες στιγμές συντάσσεται με τις κεντρικές επιλογές του αστικού καθεστώτος.

Ο καθορισμός των μέσων προκύπτει από την στρατηγική. Έτσι, αν πραγματικά επιδιώκουμε τη νίκη της εργατικής τάξης, πρέπει διαρκώς και μέσα στους καθημερινούς αγώνες να οικοδομούμε και να ενισχύουμε μια επαναστατική δύναμη. Το απαραίτητο σύνθημα «ενότητα μέσα στους αγώνες, αγώνας για την ενότητα», δεν πρέπει να εκφυλίζεται σε πλαδαρές και «πλατιές» εκλογικίστικες συμμαχίες. **Αυτό είναι το σχέδιο, η πολιτική και η πρακτική της ΟΚΔΕ.**

...αν πραγματικά επιδιώκουμε τη νίκη της εργατικής τάξης, πρέπει διαρκώς και μέσα στους καθημερινούς αγώνες να οικοδομούμε και να ενισχύουμε μια επαναστατική δύναμη.

Ο Διεθνισμός, αναγκαία απάντηση στην καπιταλιστική παρακμή

Τα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα έχουν διεθνή χαρακτήρα. Η ακρίβεια, η φτώχεια, οι ανισότητες, η περιβαλλοντική καταστροφή, η αντιδημοκρατική αναδίπλωση, ο κίνδυνος του πολέμου, των εξοπλισμών και των πυρηνικών, αφορούν τους εργαζομένους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία όλου του κόσμου. Οι ρίζες τους είναι διεθνείς, δηλαδή η μακρόχρονη κρίση και σήψη του καπιταλιστικού και ιμπεριαλιστικού συστήματος. Αυτό φαίνεται π.χ. από τον κατακερματισμό της παγκόσμιας οικονομίας (που πληρώνουν οι λαοί), την κερδοσκοπική διαχείριση της πανδημίας και του περιβάλλοντος υπέρ μιας χούφτας πολυεθνικών, την όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών (κυρίως των ΗΠΑ-ΕΕ από τη μια και Ρωσίας-Κίνας από την άλλη). Ταυτόχρονα, παρά τις διαιρέσεις τους, οι αστικές τάξεις ενώνονται στην επίθεσή τους στους εργαζόμενους.

Η επίδραση των διεθνών συνθηκών είναι ακόμα πιο έντονη σ' έναν καπιταλισμό όπως ο ελληνικός. Που όχι μόνο εντάσσεται οργανικά στην παγκόσμια οικονομία, αλλά είναι και χρεωκοπημένος, αδύναμος, ευάλωτος σε σοκ (ενεργειακή κρίση κ.ά.), εξαιτίας και των επιλογών του (ακραίος νεοφιλελευθερισμός, «ευρωπαϊκή πορεία»). Η ένταξη σε ΕΕ/Ευρώ χειροτέρευσε την κρίση, μας μετέτρεψε σε αποικία χρέους. Η πολιτική του «πιο δεδομένου» συμμαχού των ΗΠΑ-NATO μας βάζει ολοένα πιο βαθιά στην παγκόσμια σύγκρουση, δίνοντας έτσι πιο μεγάλες, επικίνδυνες διαστάσεις στον αντιδραστικό ανταγωνισμό με τον τούρκικο καπιταλισμό.

Ένα κύμα αγώνων που ζητάει διεθνείς απαντήσεις

Οι απεργίες και κινητοποιήσεις στην Ευρώπη ενάντια στην ακρίβεια, οι εξεγέρσεις σε Σρι Λάνκα, Βολιβία, Περού, Εκουαδόρ κ.ά. ενάντια στην φτώχεια και τη διαφθορά, αποτελούν μόνο μερικά παραδείγματα αφύπνισης του γίγαντα της παγκόσμιας εργατικής τάξης. Ωστόσο, συνήθως παραμένουν

αναντίστοιχοι της επίθεσης: ασυντόνιστοι, χωρίς σαφή στόχο και ικανή ηγεσία, συχνά εγκλωβισμένοι στη λογική του «μικρότερου κακού» ή στις κοινοβουλευτικές «λύσεις» ρεφορμιστών και «προοδευτικών» που επανειλημμένα έχουν προδώσει και σακατέψει το κίνημα.

Ο διεθνής συντονισμός αυτών των αγώνων θα είναι μια τεράστια βοήθεια για το ξεπέραςμα αυτών των προβλημάτων. Όστε να αντιμετωπίσουν τα πολυεθνικά μεγαθήρια αλλά και αντιδραστικούς πολιτικοστρατιωτικούς οργανισμούς (ΕΕ, NATO, αντεπαναστατικές συμμαχίες και επεμβάσεις κυρίως των ΗΠΑ). Όστε ο κοινός αγώνας να μην κομματιάζεται, να μην υποτάσσεται σε στρατόπεδα «καλών» και «κακών» ιμπεριαλιστών.

Διεθνισμός στην πράξη

Μια από τις χτυπητές ανεπάρκειες όλων των αριστερών ή «προοδευτικών» σχηματισμών (από το ΚΚΕ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ μέχρι το ΜεΡΑ25 και τους νεοφώτιστους ακολούθους του) είναι η απουσία μιας συνεπούς διεθνιστικής και διεθνούς πολιτικής, που να απαντάει αποτελεσματικά και στον εκβιασμό της αστικής τάξης για την «ευρωατλαντική πορεία της χώρας». Αυτό οφείλεται είτε σε κατάλοιπα του σταλινισμού είτε σε μια ψευδοδιεθνιστική αποδοχή της ΕΕ και του Ευρώ.

Διεθνισμός σημαίνει ότι η αντιμετώπιση όλων των μεγάλων προβλημάτων μπορεί να ξεκινάει μεν σε εθνικό πλαίσιο, όμως ολοκληρώνεται μόνο σε παγκόσμια κλίμακα. Απαιτείται έτσι μια αντίστοιχη οργάνωση, διεθνείς εμπειρίες πάλης και συντονισμού των εργαζομένων και των επαναστατών. Χωρίς αυτές, είναι αδύνατη και η μετέπειτα διεθνής συνεργασία των λαών για έναν δημοκρατικό, σοσιαλιστικό σχεδιασμό των λύσεων που απαιτούν τα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας (εξάλειψη φτώχειας και πείνας, δημόσια υγεία, ενεργειακή μετάβαση, αντιμετώπιση οικολογικής καταστροφής, κατάργηση πυρηνικών κ.ά.). Έτσι, ένα τέτοιο διεθνιστικό πρόγραμμα περιλαμβάνει ως

κύριους άξονες τα εξής:

1. Έμπρακτη αλληλεγγύη με κινήματα και αγώνες σε όλο τον κόσμο. Αυτό πάει πολύ πέρα από μια απλή διακήρυξη (όπως επανειλημμένα κάνουν ρεφορμιστές και «προοδευτικοί»), σημαίνει π.χ. και πανευρωπαϊκές πρωτοβουλίες/κινητοποιήσεις ενάντια στην φτώχεια, την καταστολή, τον πόλεμο. Αυτό είναι απαραίτητο ώστε: α) Το εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα να ενώσει τις δυνάμεις του ενάντια στις πολυεθνικές και στα διευθυντήρια όπως η ΕΕ. β) Κάθε κίνημα να μην μένει απομονωμένο, ιδιαίτερα στις πιο μικρές χώρες και όταν αντιμετωπίζει καταστολή (πραξικοπήματα, δικτατορίες, ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις κ.ά.).

2. Έξοδος από ΕΕ/Ευρώ, χωρίς τους «αστερίσκους» και τις αυταπάτες που καλλιεργούν ΚΚΕ, ΛΑΕ/ΜεΡΑ25 κ.ά. Μόνο έτσι ο ελληνικός λαός θα αρχίσει να αποφασίζει για το μέλλον του, για μια πολιτική ανασυγκρότησης της οικονομίας προς όφελος των εργαζομένων. Η ΕΕ αποτελεί ένα μαύρο στρατηγείο της αντεργατικής επίθεσης. Έξοδος δεν σημαίνει απομόνωση, αλλά σύνδεση με τα κινήματα και τους αγώνες άλλων εργαζομένων και λαών, που υποφέρουν και ασφυκτιούν από τις νεοφιλελεύθερες και πολεμικές πολιτικές. Αποδυνάμωση και διάλυση της ιμπεριαλιστικής ΕΕ σημαίνει ένα βήμα προς τον στόχο μια Ευρώπης των Εργαζομένων, πραγματικά ενωμένης, δημοκρατικής, ριζοσπαστικής, σοσιαλιστικής.

3. Πάλη ενάντια στον πόλεμο και τον εθνικισμό, πρώτα μέσα στις γραμμές του «δικού μας» ευρω-νατοϊκού στρατοπέδου. Να σταματήσουμε τις αποστολές όπλων στο Κίεβο, τους εξοπλισμούς, τις βάσεις, την ραγδαία στρατιωτικοποίηση της Ευρώπης και της περιοχής μας, τη διαρκή άνοδο της έντασης στα ελληνοτουρκικά. Αυτό είναι μια προϋπόθεση ώστε το εργατικό κίνημα ειδικά στην Ευρώπη να μην υποτάσσεται στην αστική τάξη και τους ιμπεριαλιστές της Δύσης στο όνομα του «πολέμου του Πούτιν». Απαιτούνται κοινοί αγώνες, ένα διεθνές αντιπολεμικό κίνημα, που θα στοχεύει στην

ανατροπή πρωτίστως των «δικών μας» κυβερνήσεων και ιμπεριαλιστών – και δεν θα εγκλωβίζεται στην υπεράσπιση των «κυριαρχικών δικαιωμάτων» και στην επίκληση της «τουρκικής επιθετικότητας» (ΚΚΕ κ.ά.).

4. Οικοδόμηση-Αναγέννηση μιας επαναστατικής Διεθνούς. Οι πραγματικά επαναστατικές δυνάμεις δεν πρέπει να κάνουν μόνο διεθνείς επαφές και συναντήσεις, αλλά να χτίζουν παράλληλα με εθνικές οργανώσεις και μια διεθνή οργάνωση, όπως ήταν αρχικά η 3η Κομμουνιστική Διεθνής των Λένιν-Τρότσκι (πριν εκφυλιστεί από τον σταλινισμό) και αργότερα η 4η Διεθνής. Ένα Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, που όχι μόνο θα βρίσκεται σε όλο τον κόσμο στην πρώτη γραμμή των αγώνων και των προσπαθειών συντονισμού τους – αλλά θα είναι και ένα διεθνές μαρξιστικό κέντρο για την ανάλυση των σημερινών πολύπλοκων συνθηκών. Αποτελεί ίσως τον πιο καθοριστικό παράγοντα, που λείπει σήμερα, ώστε να ξεκινήσει η πραγματική απεπιθεσή μας, ένα επαναστατικό κύμα.

Αυτή η πολιτική, στη βάση των αρχών της 4ης Διεθνούς, είναι η μόνη που ανταποκρίνεται στην αξεδιάλυτη αλληλεξάρτηση όλων των χωρών στον σύγχρονο κόσμο, η οποία κάνει άλλωστε ανέφικτη την οικοδόμηση του Σοσιαλισμού «σε μία μόνο χώρα» (αντιδραστική θεωρία του σταλινισμού). Η νίκη του Σοσιαλισμού θα ολοκληρωθεί μόνο σε διεθνές επίπεδο. Γι' αυτό η πολιτική αυτή είναι «ιερή» για τους επαναστάτες μαρξιστές, για την ΟΚΔΕ – και η μόνη διεθνιστική, πραγματικά κομμουνιστική.

Διεθνισμός σημαίνει ότι η αντιμετώπιση όλων των μεγάλων προβλημάτων μπορεί να ξεκινάει μεν σε εθνικό πλαίσιο, όμως ολοκληρώνεται μόνο σε παγκόσμια κλίμακα.

Κυβέρνηση των Εργαζομένων

Η μόνη πραγματικά δικιά μας κυβέρνηση

Σιδερένια «δημοκρατία των πλουσίων»

Εργαζόμενοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, νέοι νιώθουμε αηδία και μίσος για το επίσημο πολιτικό σκηνικό. Ειδικά για δυνάμεις όπως η ΝΔ του Μητσοτάκη και ο ΣΥΡΙΖΑ του Τσίπρα, εξίσου μνημονιακοί και νεοφιλελεύθεροι.

Αυτό το αίσθημα πηγάζει από τον βαθιά αναποτελεσματικό, αντιδραστικό και αντιδημοκρατικό χαρακτήρα της αστικής εξουσίας, του τρόπου διακυβέρνησης. Ένα ζοφερό καθεστώς όπου κυριαρχεί:

α) Η αναποτελεσματικότητα και ανικανότητα των αστικών κομμάτων και κυβερνήσεων να λύσουν το παραμικρό πρόβλημα, πόσο μάλλον να αντιμετωπίσουν την κρίση. Αυτό οφείλεται στις νεοφιλελεύθερες, ακραία ταξικές πολιτικές τους.

β) Η διαφθορά και σήψη του αστικού κομματικού και πολιτικού προσωπικού, των αξιωματούχων που στελεχώνουν οργανισμούς, δικαστήρια, αρχές κ.λπ. Τα βρωμερά σκάνδαλα, από την αρπαγή δημόσιου χρήματος και τις ιδιωτικοποιήσεις μέχρι τον ψυχικό και σωματικό βιασμό των πιο αδύναμων και τα μαζικά εγκλήματα σε βάρος της ανθρώπινης ζωής.

γ) Το πιο μεγάλο «σκάνδαλο», η γυμνή, αχαλίνωτη εξυπηρέτηση των συμφερόντων των καπιταλιστών και το διαρκές τσάκισμα των εργατικών, κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και δημοκρατικών ελευθεριών μας.

Η απάντηση της Κυβέρνησης των Εργαζομένων είναι η μόνη επαναστατική – γι' αυτό και η μόνη ρεαλιστική.

δ) Η προκλητική ατιμωρησία του κεφαλαίου και των πλουσίων, όλης της ελίτ, του πολιτικού-κομματικού προσωπικού και των λακέδων τους.

ε) Ο εξευτελισμός της ίδιας της αστικής νομιμότητας, του κοινοβουλίου, όλων των θεσμών του αστικού κράτους. Που έχουν γίνει πραγματικοί ορνιθώνες, σφηκοφωλιές των πιο βρώμικων συναλλαγών και συμφερόντων.

Αυτό το καθεστώς γίνεται όλο και πιο αδιάτακτο. Παρά την κραυγαλέα αναποτελεσματικότητα, την έκρηξη των ανισοτήτων, τη συσσώρευση καταστροφών σε βάρος όλων των «από κάτω», δεν ανέχεται κουβέντα για αλλαγές, παραχωρήσεις, συμβιβασμούς. Έτσι π.χ. για το έγκλημα στα Τέμπη «απαγορεύεται» να τεθεί θέμα επιστροφής των σιδηροδρόμων στο δημόσιο.

Στηριγμένο στην καταστολή, σε ένα διαρκές Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, αυτό το καθεστώς επιδιώκει να αυτονομηθεί πλήρως από τις λαϊκές μάζες. Αυτό εννοούν ότι δεν λογαριάζουν το «πολιτικό κόστος», ότι επιδιώκουν «σταθερότητα».

Οι εκλογές είναι μια στιγμή ελάχιστα ανεκτή σ' αυτό το καθεστώς – απαγορεύ-

εται δια ροπάλου να αλλάξουν την πολιτική ή τον έλεγχο των κέντρων εξουσίας. Γι' αυτό επιδιώκεται η απολιτικοποίηση και περιθωριοποίηση των λαϊκών μαζών, το βούλιαγμά τους στην ανημπόρια, την παραίτηση, την αποχή, καλλιεργώντας το «όλοι ίδιοι είναι» και «δεν υπάρχει εναλλακτική».

Οι «χούντες» δεν πέφτουν με λόγια στη Βουλή

Η κοινοβουλευτική αντιπολίτευση, όλες οι επίσημες πολιτικές δυνάμεις, με διαφορετικό τρόπο, ορκίζονται πίστη σ' αυτό το ασφυκτικό πλαίσιο. Καλλιεργούν δηλητηριώδεις αυταπάτες, ότι μια αλλαγή των πολιτικών ή μάλλον εκλογικών συσχετισμών υπέρ τους – δηλαδή αν πάρουν περισσότερες ψήφους – θα επιτρέψει πιο «δίκαιη» διαχείριση αυτού του αστικού κράτους.

Η «προοδευτική διακυβέρνηση» του ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρα σημαίνει, όπως λένε οι ίδιοι, να ελέγξουν τους «αρμούς της εξουσίας». Δηλαδή να ενσωματωθούν ακόμα πιο βαθιά στο καθεστώς, καλλιεργώντας ακόμα πιο αδιάστακτες σχέσεις με τη «διαπλοκή», την οποία καταγγέλλουν μόνο ως «σύστημα Μητσοτάκη». Γι' αυτό δίνουν σε κάθε ευκαιρία διαπιστευτήρια «υπευθυνότητας» και «συναίνεσης».

Το ΚΚΕ, παρά τα παχιά λόγια για «λαϊκή εξουσία» (σε ένα ακαθόριστο, μεταφυσικό μέλλον) υποτάσσεται σ' αυτή την «κανονικότητα». Βασικός λόγος είναι η πολιτική του να καθλώνει και να διασπά τους αγώνες, μάλιστα με θέσεις και πρακτικές όλο και πιο απολιτικές, δεξιές. Έτσι, από τη μια ψήφισε το επίδομα των 600 ευρώ στους μηχανισμούς καταστολής, από την άλλη αρνήθηκε μετά το έγκλημα στα Τέμπη την κλιμάκωση της πάλης με συνθήματα όπως «να πέσει η κυβέρνηση με αγώνες – να εθνικοποιηθούν οι σιδηρόδρομοι». Υπάρχει όμως και ένας βαθύτερος λόγος: ο κοινοβουλευτικός κρετινισμός. Ζενίθ της ταξικής πάλης θεωρείται το «ΚΚΕ δυνατό» – και μάλιστα «να έχουμε περισσότερους βουλευτές μαζί μας στους αγώνες». Αλήθεια, πως ακριβώς αυτοί θα βοηθήσουν π.χ. να σπάσουμε το μαύρο μπλοκ των ιδιωτικοποιήσεων; Ποια βοήθεια στους εργαζόμενους και το κίνημα έδωσαν π.χ. οι «προτάσεις νόμου» του ΚΚΕ στη βουλή, πέρα από θέμα σε πρωτοσέλιδα;

Το κόμμα Βαρουφάκη των πρώην συριζαίων υπουργών και νεόκοπων συμμάχων τους, πέρα από τις φλυαρίες για «ρήξη», είναι άφαντο στους αγώνες και δεν μπορεί να μας πει ούτε πως θα νικήσουμε, ούτε για ποιον λόγο δεν είναι καταδικασμένο να επαναλάβει τα εγκλήματα του ΣΥΡΙΖΑ αν του δοθεί η ευκαιρία.

«Με καμιά κυβέρνησή» τους δεν λύνεται η κρίση

Όσο η κρίση χειροτερεύει, το σημερινό καθεστώς γίνεται πιο ανελαστικό. Δεν ξεκουνιέται με κάλπες. Όποιο σενάριο κι αν μαγειρευτεί, η κυβέρνηση που θα προκύψει απ' αυτές τις εκλογές ή επόμενες, θα είναι ίδια και χειρότερη. Περισσότεροι βουλευ-

τές αριστεροί (με ή χωρίς εισαγωγικά) δεν μπορούν να κάνουν τίποτα για να σπάσουν τη μέγερη του κεφαλαίου, των ιμπεριαλιστών, του κράτους τους πάνω στις ζωές μας – αυτό δείχνει και η διεθνής εμπειρία. Πολύ περισσότερο σήμερα, όπου δεν υπάρχουν τα παλιότερα ισχυρά ρεφορμιστικά κόμματα (σοσιαλδημοκρατία, σταλινισμός) και η αστική διαχείριση δεν αφορά οποιονδήποτε «συμβόλαιο» με την εργατική τάξη, αλλά το άγριο φόρτωμα της τεράστιας καπιταλιστικής κρίσης στις πλάτες της.

Εδώ επίσης αποτυγχάνει ή στέκει αμήχανα η άκρα και ριζοσπαστική αριστερά. Δεν μπορεί να περιγράψει τι θα είναι και πως θα προκύψει μια νικηφόρα «επόμενη μέρα» των αγώνων μας. Πως θα αρχίσουμε το ξεριζώμα του σημερινού καθεστώτος, την οικοδόμηση μιας άλλης κοινωνίας.

Η απάντηση της Κυβέρνησης των Εργαζομένων είναι η μόνη επαναστατική – γι' αυτό και η μόνη ρεαλιστική. Μια άλλη δομή εξουσίας, με τα εξής χαρακτηριστικά:

α) Βασίζεται στη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία, όχι σε μια ισχυρή ελίτ. Δεν προκύπτει μέσα από το αστικό κοινοβούλιο και τους κρατικούς θεσμούς, αλλά με την ανάπτυξη των αγώνων και της αυτοοργάνωσης των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών, μέσα από απεργίες και καταλήψεις, συνελεύσεις και επιτροπές, σε χώρους δουλειάς και κλάδους της οικονομίας, κοινωνικούς χώρους, γειτονιές.

β) Ενώνει την εργατική τάξη, όλους τους εκμεταλλευόμενους και καταπιεσμένους. Σε αντίθεση με τις αντιδημοκρατικές διαιρέσεις και αποκλεισμούς των ρεφορμιστών, μπορούν σε αυτή να συμμετέχουν όλες οι οργανώσεις (κοινωνικές και πολιτικές) του εργατικού κινήματος, ιδεολογικά και πολιτικά ρεύματα που σέβονται έμπρακτα τις αποφάσεις της πλειοψηφίας και την εργατική δημοκρατία.

γ) Αυτά τα όργανα πρέπει να συγκεντρώνονται, να ενοποιούνται από περιφερειακό μέχρι πανεθνικό επίπεδο, δημιουργώντας μια «λαϊκή αντιεξουσία» απέναντι στις αστικές κυβερνήσεις. Ανώτερη μορφή αυτής της πολιτικής είναι τα εργατικά συμβούλια (σοβιέτ).

δ) Απ' όταν πρωτοεμφανίζονται τέτοια όργανα (π.χ. επιτροπές σε επιχειρήσεις), αρχίζουν να ασκούν τον Εργατικό Έλεγχο, τις «δεσποτικές επεμβάσεις» των εργαζομένων στο «ιερό δικαίωμα» της ατομικής

ιδιοκτησίας. Επιβάλλουν το βέτο ή τις έμπρακτες λύσεις των εργαζομένων, π.χ. άνοιγμα των λογιστικών βιβλίων για να βγουν στη φόρα όλες οι ρεμούλες, απαγόρευση απολύσεων και λουκέτων επιχειρήσεων, αυξήσεις στους μισθούς – ακόμα και την κίνηση της παραγωγής για δικούς τους σκοπούς (επανασυνδέσεις κομμένων ρευμάτων, δωρεάν συγκοινωνίες κ.λπ.). Οργανώνουν τη μαζική αυτοάμυνα ενάντια στους μηχανισμούς καταστολής.

ε) Όσο το κίνημα αναπτύσσεται, πλησιάζει η «κρίση» μιας ανοιχτής ταξικής σύγκρουσης. Αυτή η Κυβέρνηση των Εργαζομένων θα πρέπει να κυριαρχήσει ή να χαθεί, να τσακίσει την αντίδραση του αστικού κράτους ή να κατασταλεί και να συντριβεί (πραξικοπήματα, επεμβάσεις κ.λπ.).

στ) Μετά από την επαναστατική νίκη, η Κυβέρνηση των Εργαζομένων ξεδιπλώνει την εφαρμογή ενός Προγράμματος Σωτηρίας, πλήρους αναδιοργάνωσης της οικονομίας και της κοινωνίας, με κυρίαρχη την εργατική τάξη και σύμμαχό της τα καταπιεσμένα, φτωχά λαϊκά στρώματα. Αυτό είναι το «μυστικό» της δικτατορίας του προλεταριάτου (που προκαλεί τρόμο σε αστούς αλλά και ρεφορμιστές και σταλινικούς ή συγχυσμένους αριστερούς), που ανοίγει τον δρόμο για τον Σοσιαλισμό.

ζ) Σε πλήρη αντίθεση με τα παχυλά προνόμια των αστών βουλευτών και αξιωματούχων, είναι μια «φτηνή κυβέρνηση», που ελέγχεται άμεσα από τους εργαζόμενους. Οι εκλεγμένοι στα εργατικά συμβούλια δεν παίρνουν πάνω από τον μισθό ενός μέσου ειδικευμένου εργατή, ενώ είναι άμεσα ανακλητοί από τους εκλογείς τους. Έτσι οι εργαζόμενοι συμμετέχουν ενεργά, διευρύνουν την άμεση δημοκρατία – αντί μόνο κάθε τέσσερα χρόνια, ρίχνοντας ένα ψηφοδέλτιο σε μια κάλπη, να «επικυρώνουν» τη σημερινή μιζέρια και αθλιότητα.

Για ποιον Σοσιαλισμό παλεύουμε

Η παγκόσμια αστική τάξη μαζί με τις άγριες νεοφιλελεύθερες επιθέσεις στα κοινωνικά, πολιτικά και δημοκρατικά δικαιώματα, τον πόλεμο και την περιβαλλοντική καταστροφή εξαπολύει εδώ και δεκαετίες μια ιδεολογική επίθεση στην εργατική τάξη. Αυτή έχει πάρει πρωτοφανείς διαστάσεις με το λεγόμενο «τέλος της ιστορίας» που διακήρυξαν οι ιδεολόγοι της μετά την κατάρρευση των γραφειοκρατικοποιημένων εργατικών κρατών, του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού», διακηρύσσοντας ότι «δεν υπάρχει εναλλακτική» (TINA) – φράση που είχε χρησιμοποιήσει η Θάτσερ για να πει ότι ο νεοφιλελευθερισμός είναι μονόδρομος. Αυτή η επίθεση στις αρχές και αξίες του εργατικού κινήματος, στην ιστορία και τους αγώνες του για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, έφτασε μέχρι την αντικομμουνιστική υστερία της θεωρίας των «δύο άκρων», που εξισώνει τον κομμουνισμό με τον φασισμό.

Η επίθεση αυτή στηρίζεται στην τεράστια δυσφήμιση του Σοσιαλισμού, σαν ανώτερου κοινωνικού συστήματος από τον καπιταλισμό, που επέφερε η γραφειοκρατικοποίηση των χωρών του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Σε αυτές τις χώρες, η γραφειοκρατία είχε αφαιρέσει την πολιτική εξουσία από την εργατική τάξη και τα Σοβιέτ (Εργατικά Συμβούλια), επιβάλλοντας τη δικτατορία του κόμματος ή καλύτερα της Κεντρικής Επιτροπής του.

Η ιδεολογία της γραφειοκρατίας συνοψίζεται στα εξής: Το κόμμα ή καλύτερα η Κεντρική Επιτροπή κατέχει το ανώτερο επίπεδο συνείδησης, ένα αλάθητο. Οι εργατικές μάζες είναι καθυστερημένες πολιτικά, τις απασχολούν μόνο άμεσες υλικές ανάγκες. Δεν κατανοούν τα «ιστορικά συμφέροντά» τους και αν αποφασίζουν οι ίδιες, μεγαλώνει ο κίνδυνος της «αντεπανάστασης». Ωστόσο, η ιστορική εμπειρία από την κατάρρευση αυτών των καθεστώτων απέδειξε περίτρανα ότι η γραφειοκρα-

τική (κακο)διοίκηση ήταν αυτή που οδήγησε σε καπιταλιστική παλινόρθωση και μετατροπή της γραφειοκρατίας σε αστική τάξη.

Τη δυσφήμιση αυτή του Σοσιαλισμού ύπουλα και υποκριτικά αξιοποίησε και αξιοποιεί η αστική τάξη για να διατρανώσει την «ανωτερότητα» της κίβδηλης αστικής δημοκρατίας της. Η αστική δημοκρατία αποτελεί ακόμη και στις πιο ανεπτυγμένες δημοκρατίες μια δικτατορία της αστικής τάξης. Γιατί δημοκρατία και ισότητα δεν υπάρχει όταν υπάρχει κοινωνική ανισότητα και όταν η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, οι εργαζόμενοι, δεν μπορούν να επιβιώσουν παρά μόνο πουλώντας την εργατική τους δύναμη. Όταν οι εργαζόμενοι είναι έξω από τα πραγματικά κέντρα των αποφάσεων και η συμμετοχή τους είναι μόνο έμμεση ή μέσω της ψήφου. Κάθε τέσσερα χρόνια στις εκλογές, τα αστικά κόμματα με άθλια ψέματα υφαρπάζουν την ψήφο των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, για να εφαρμόσουν στη συνέχεια πολιτικές εξυπηρέτησης των συμφερόντων του κεφαλαίου. Άλλωστε συχνά η αστική τάξη κυβερνά με ανοιχτές δικτατορίες και μισοφασιστικά ή φασιστικά καθεστώτα ενάντια στο εργατικό κίνημα.

Για την ΟΚΔΕ και το ρεύμα του επαναστατικού μαρξισμού, η καταστροφή του αστικού κράτους και η κοινωνικοποίηση των βασικών τομέων της παραγωγής αποτελούν τις βασικές προϋποθέσεις για τη δικτατορία του προλεταριάτου. Η δικτατορία του προλεταριάτου δεν σημαίνει δικτατορικές μεθόδους διακυβέρνησης. Είναι η δικτατορία της εργατικής τάξης, των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, αλλά και κάθε σύμμαχου καταπιεσμένου τμήματος, δηλαδή της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας, ενάντια στην αστική τάξη, που είναι μικρή μειοψηφία. Μ' αυτή την έννοια είναι η εργατική-σοσιαλιστική δημοκρατία, όπου η συντριπτική πλειοψηφία αποφασίζει και ενεργεί για το

συνολικό κοινωνικό συμφέρον – και έτσι είναι κατά πολύ διευρυμένη και ανώτερη από την αστική δημοκρατία.

Το κράτος με το οποίο η εργατική τάξη ασκεί την εξουσία της είναι τα εργατικά συμβούλια, που με γενικές συνελεύσεις αποφασίζουν πάνω σε στρατηγικά και τακτικά ζητήματα της οικονομίας, της πολιτικής, της κοινωνίας. Στόχος είναι η κάλυψη των ανθρώπινων αναγκών, η ανάπτυξη της οικονομίας προς την κατεύθυνση της δημιουργίας αφθονίας αγαθών ξεκινώντας από τα πιο βασικά (τροφή, ένδυση, κατοικία, υγεία, εκπαίδευση, συγκοινωνίες κ.ά.). Ο ελεύθερος εφοδιασμός αυτών των αγαθών θα πρέπει να αντικαταστήσει προοδευτικά τον μισθό σε χρήμα. Δεν θα είναι πια οι τυφλοί νόμοι της αγοράς και του κέρδους που ρυθμίζουν την παραγωγή και οδηγούν σε σπατάλη παραγωγικών δυνάμεων (καπιταλιστικές κρίσεις), αλλά ο συνειδητός δημοκρατικός σχεδιασμός. Τα εργατικά συμβούλια ανά επιχείρηση, κλάδο, περιοχή, κοινωνικά κινήματα, κινήματα γυναικών, εκπαίδευσης κ.ά. θα ενωθούν σε εθνικό επίπεδο – εκλέγοντας αντιπροσώπους που θα δεσμεύονται από τις αποφάσεις τους, άμεσα ανακλητούς. Η νομοθετική και η εκτελεστική εξουσία θα είναι ενωμένες. Σε όλους τους τομείς, οι κρατικοί διοικητικοί μηχανισμοί θα εφαρμόζουν τις αποφάσεις των συμβουλίων. Οι διοικητικοί υπεύθυνοι θα εκλέγονται και θα αμείβονται, ακόμη και στις ανώτερες θέσεις, με τον μισθό του ειδικευμένου εργάτη. Θα καταργηθεί η ιεραρχία στο εργοστάσιο και στους χώρους δουλειάς και θα αντικατασταθεί από την αυτοδιεύθυνση με βάση τη δημοκρατία των παραγωγών.

Στην πορεία οικοδόμησης του Σοσιαλισμού, αυτό το κράτος «μη κράτος» της εργατικής τάξης θα απονεκρώνεται, στον βαθμό που θα επεκτείνεται η άμεση δημοκρατία και η αυτοδιαχείριση. Αυτή η πορεία προς την αταξική σοσιαλιστική κοινωνία έχει ως βασική προϋπόθεση την εξάλειψη της επαν-

στασης και της νέας κοινωνίας σε διεθνές επίπεδο.

Οι γραφειοκρατικές μονοκομματικές δικτατορίες στον «υπαρκτό σοσιαλισμό» αποτελούν επιπλέον στοιχείο δυσφήμισης του Σοσιαλισμού. Στη δικτατορία του προλεταριάτου δεν μπορεί να υπάρχει μία μόνο άποψη, από ένα μόνο κόμμα. Η ύπαρξη πολλών απόψεων προκύπτει από τις διαφοροποιήσεις μέσα στην ίδια την εργατική τάξη. Τα πολιτικά κόμματα θα επιζούν για όσο υπάρχουν ακόμα συγκρούσεις συμφερόντων, δηλαδή μέχρι την ολοκλήρωση οικοδόμησης μιας αταξικής σοσιαλιστικής κοινωνίας – και οι εργαζόμενοι θα έχουν δικαίωμα να τα ψηφίζουν, έστω κι αν είναι επηρεασμένα από μικροαστικές ιδεολογίες ή και την αστική ιδεολογία. Μόνο όσα στρέφονται ένοπλα ενάντια στο εργατικό κράτος θα απαγορευτούν.

Η διαπάλη αυτών των κομμάτων μέσα στα εργατικά συμβούλια αποτελεί ένα σχολείο για την εργατική τάξη. Το επαναστατικό κόμμα δεν έχει να φοβηθεί τίποτε από αυτό τον πολυκομματισμό. Η προσπάθειά του να ριζώσει στην εργατική τάξη και να κερδίσει την πλειοψηφία της δεν θα ασκείται με κατασταλτικά μέσα, αλλά με πολιτικά και ιδεολογικά.

Αυτή η αντίληψη είναι θεμελιώδης για να αποκαταστήσουμε το απελευθερωτικό όραμα και την ελκτικότητα του Σοσιαλισμού μετά από τη δυσφήμιση που επέφεραν τα σταλινικά εγκλήματα.

Η
Δικτατορία
του προλε-
ταριάτου δεν
σημαίνει δικτα-
τορικές μεθόδους
διακυβέρνησης.
Είναι η δικτατο-
ρία της εργατικής
τάξης ενάντια
στην αστική
τάξη, που είναι
μικρή μειο-
ψηφία.

Την τελευταία δεκαετία όλο και λιγότερο, ολοένα και πιο δύσκολα, όλο και λιγότεροι, κατορθώνουμε να ικανοποιούμε τις βασικές μας ανάγκες, τις βασικές ανάγκες κάθε ανθρώπου: εργασία, σίτιση, στέγαση, υγεία, θέρμανση, παιδεία, εργατικά/δημοκρατικά δικαιώματα. Τέσσερα είναι τα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε σαν εργαζόμενοι, νεολαία και φτωχά λαϊκά στρώματα, και που ζητούν άμεσα λύση: α) Η ανεργία και υποαπασχόληση. β) Η αβάσταχτη ακρίβεια. γ) Η αρπαγή των σπιτιών μας με τους πλειστηριασμούς. δ) Η αυξανόμενη δυσκολία πρόσβασης στην υγεία και στην παιδεία.

Οι αιτίες για την ολοένα και πιο περιορισμένη και δυσκολότερη ικανοποίηση των αναγκών μας είναι: Πρώτον, η καπιταλιστική κρίση δηλαδή η κρίση της καπιταλιστικής οργανωμένης οικονομίας, που δουλεύει με απόλυτο κριτήριο το κέρδος των καπιταλιστών και όχι την ικανοποίηση των βασικών αναγκών της συντριπτικής πλειοψηφία της κοινωνίας. Δεύτερο, η υποβάθμιση του ελληνικού καπιταλισμού στην παγκόσμια αγορά, λόγω της μακροχρόνιας καθίζησης των επενδύσεων. γ) Οι ολοένα εντεινόμενες νεοφιλελεύθερες πολιτικές, που αν και «στοχεύουν» σε έξοδο από την κρίση όλο και περισσότερο μάς βυθίζουν σε αυτήν. Οι μόνοι κερδισμένοι είναι οι καπιταλιστές, οι πλούσιοι, τα αρπακτικά που έχουν στήσει έναν μακάβριο χορό πάνω από την κοινωνία και την οικονομία τρώγοντας αδηφάγα τις σάρκες της, τον πλούτο, τους ανθρώπους, αυγατίζοντας την περιουσία τους, και αφήνοντας

Ένα Πρόγραμμα Σωτηρίας στην οικονομία

πίσω τους φτώχεια, εξαθλίωση, στερήσεις, ερείπια, κατεστραμμένες επιχειρήσεις αλλά και χιλιάδες θύματα (νεκροί από εργατικά «ατυχήματα», πανδημία, πυρκαγιά στο Μάτι, αστυνομική καταστολή, «δυστύχημα» στα Τέμπη κ.ο.κ.), ανείπωτη ανηθικότητα, βιασμούς κ.ά.

Να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας Δεν πρέπει να κλείνουμε τα μάτια ή να έχουμε οποιαδήποτε αυταπάτη. Οι καπιταλιστές μάς έχουν κηρύξει τον πόλεμο, έναν ωμό ταξικό πόλεμο, και δεν θα σταματήσουν μέχρι να μας εξοντώσουν. Πρέπει κι εμείς να αρχίσουμε να τους πολεμάμε, χωρίς αυταπάτες, χωρίς να δείξουμε κανένα έλεος. Όπως μας παίρνουν συνεχώς τα λεφτά αυτοί, έτσι κι εμείς πρέπει να πάρουμε τα λεφτά από αυτούς. Όπως αυτοί χαιρόνται και πλουτίζουν όταν η οικονομία δουλεύει με βάση το κέρδος τους, έτσι κι εμείς πρέπει να παλέψουμε για να δουλεύει η οικονομία (οι επιχειρήσεις και εργαζόμενοι) με στόχο την ικανοποίηση των αναγκών μας. Όπως αυτοί περιορίζουν τα δικαιώματά μας, τις πολιτικές μας ελευθερίες, τα συνδικαλιστικά μας δικαιώματα, έτσι κι εμείς πρέπει να τους απαγορεύσουμε να αποφασίζουν αυτοί για εμάς.

Άμεσα μέτρα για να σταματήσουμε την κατρακύλα της ζωής μας:

1) Ακρίβεια: Αυστηρός έλεγχος τιμών από επιτροπές εργαζομένων σε επιχειρήσεις και σούπερ μάρκετ. Γενναία αύξηση μισθών και συντάξεων, με αυτόματη τιμολογική προσαρμογή. Άμεση επανεθνικοποίηση όλων των δημόσιων επιχειρήσεων (ΔΕΗ, ΟΤΕ, ΟΣΕ, νερό κ.ά.) που ιδιωτικοποιήθηκαν, χωρίς να αποζημιωθούν οι κλέφτες που τις πήραν, και κάτω από εργατικό έλεγχο.

Βαριά φορολόγηση των πλουσίων. Λεφτά υπάρχουν, είναι κοντά 100 δισ. τον

χρόνο, σχεδόν το μισό Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν, που βγάζουν από τον ιδρώτα μας, και που ελάχιστα απ' αυτά επενδύουν.

2) Ανεργία: Να καταργηθεί άμεσα ο νόμος Χατζηδάκη που κατήγγησε τον ΟΑΕΔ και έφερε το δουλεμπόριο για τους άνεργους. Επίδομα ανεργίας σε όλους τους άνεργους, χωρίς προϋποθέσεις, ίσο με έναν αξιοπρεπή βασικό μισθό. Να μειωθούν οι ώρες εργασίας χωρίς μείωση μισθών. Να καταργηθεί άμεσα η μερική απασχόληση, η ευέλικτη και «μαύρη» εργασία. Να καταργηθεί ο νόμος Χατζηδάκη για τις εργασιακές σχέσεις.

3) Να σταματήσουν οι πλειστηριασμοί. Να διαγραφεί το χρέος (στεγαστικά, σε ΔΕΗ κ.ά.) των φτωχών νοικοκυριών, όπως ακριβώς έχουν διαγραφεί τα χρέη των μεγαλύτερων, μεγαλοβιομηχάνων κ.ά. τις τελευταίες δεκαετίες.

4) Να καταργήσουμε κάθε ιδιωτικοποίηση σε παιδεία, υγεία, ασφάλιση. Να ξεριζώσουμε κάθε ιδιότητα απ' αυτούς τους τομείς. Να αυξήσουμε κάθετα τις δαπάνες, ώστε κανείς να μην μένει ακάλυπτος. Να μειώσουμε ξανά τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης και να αυξήσουμε τις συντάξεις.

Να ανατάξουμε την οικονομία Δεν αρκούν όμως τα άμεσα μέτρα. Χρειάζεται να ανατάξουμε την οικονομία, να ανασυγκροτήσουμε τον παραγωγικό ιστό, να δημιουργήσουμε νέο πλούτο, νέες θέσεις εργασίας και αύξηση της παραγωγής.

1. Να κηρύξουμε στάση πληρωμών στο χρέος. Μέχρι το 2070, θα πρέπει να βγάζουμε κάθε χρόνο 5-10 δισ. ευρώ για να πληρώνουμε τόκους. Κυρίως όμως, αν δεν αποτινάξουμε από πάνω μας το χρέος, θα είμαστε αιωνίως δούλοι των δανειστών.

2. Να βγούμε έξω από την ΕΕ, το Ευρώ, τα μνημόνια. Η ΕΕ είναι μια φυλακή και

εμείς σιδηροδέσμοι μέσα της. Δεν μπορούμε να αποφασίσουμε τίποτα που πάει κόντρα στην ΕΕ, στα Σύμφωνα Σταθερότητας και μνημόνια, που είναι κομμένα και ραμμένα για τους εργοδότες και δεν αλλάζουν.

3. Να απαγορευτεί το κλείσιμο των επιχειρήσεων και οι απολύσεις. Δεν είναι δυνατόν να αφήνουμε να καταστρέφονται παραγωγικές δυνάμεις και να πετάγονται στην ανεργία εργαζόμενοι.

4. Να εφαρμόσουμε ένα πρόγραμμα μαζικών επενδύσεων ειδικά στους τομείς που έχουμε ανάγκη: να χτίσουμε σχολεία, νοσοκομεία, κατοικίες (ώστε όλοι να μπορούν να μένουν σε ανθρώπινα σπίτια, χωρίς πανάκριβα ενοίκια), να βελτιώσουμε τις υποδομές, να χτίσουμε εργοστάσια κ.ά.

5. Να προχωρήσουμε στην εθνικοποίηση όλων των τομέων κλειδιών της οικονομίας, χωρίς αποζημιώσεις και κάτω από εργατικό έλεγχο, για να μπορέσουμε να ελέγχουμε τον πλούτο και τους πόρους που εμείς παράγουμε, για να τον ανακατευθύνουμε προς την ικανοποίηση των βασικών αναγκών μας.

Ένα τέτοιο Πρόγραμμα Σωτηρίας μπορεί να εφαρμοστεί μόνο με αγώνες και όχι από οποιοδήποτε απ' τα σημερινά κοινοβουλευτικά κόμματα. Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία, η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, μπορούμε να το κάνουμε. Πρέπει να στηριχθούμε στη δικιά μας αυτοοργάνωση σε κάθε χώρο δουλειάς, κλάδο και τομέα της οικονομίας, γειτονιά, σχολείο και σχολή. Σε πανελλαδικό επίπεδο, με εκλεγμένους αντιπροσώπους που θα εκλέξουμε εμείς, θα τους δίνουμε δεσμευτικές εντολές και θα είναι άμεσα ανακλητοί – και όχι αυτή η χαβούζα των βουλευτών και της βουλής, που για άλλα εκλέγονται και άλλα εφαρμόζουν, χωρίς να μπορούμε να τους αλλάξουμε για μια ολόκληρη τετραετία. Να παλέψουμε για μια δικιά μας Κυβέρνηση των Εργαζομένων.

Μητσοτάκης: Προεκλογικές απατεωνιές και επιδοματική πολιτική πτωχοκομείου

Οι νεοφιλελεύθεροι εγκληματίες του Μητσοτάκη ετοιμάζουν να πετάξουν επιδοματά-ψίχουλα, καθώς πλησιάζουμε στην οριστική ημερομηνία διεξαγωγής των εκλογών. Μετά το φιάσκο με τις συντάξεις, όπου μεγάλο μέρος των συνταξιούχων δεν είδαν καμία αύξηση στον λογαριασμό τους, εξαιτίας της προσωπικής διαφοράς (βλ. προηγούμενο φύλλο ΕΠ), η κυβέρνηση ετοιμάζει νέο γύρο αυξήσεων, χωρίς βέβαια να είναι και πάλι σίγουρο ότι αυτές οι αυξήσεις θα υπερκεράσουν τον πληθωρισμό. Πέρα από τον «μυνομά» του market pass που αναμένεται να καταβληθεί και δεν θα φτάνει ούτε για την κάλυψη των εβδομαδιαίων εξόδων για το σούπερ μάρκετ, η κυβέρνηση έχει βρει την λύση σε κάθε σοβαρό κοινωνικό-οικονομικό ζήτημα: για την ενέργεια, αρκεί να πάρουμε συσκευές που εξοικονομούν με την επιδότηση «ανακαινίζω/αλλάζω» (και πάλι το κόστος παραμένει πολύ μεγάλο για την αγορά νέου ηλεκτρικού εξοπλισμού) και το πρόβλημα επιλύθηκε! Για το σημαντικό κόστος των ενοικίων, καμία συζήτηση δεν τίθενται για ένα δημόσιο πρόγραμμα μαζικής κατασκευής φτηνών - ποιοτικών εργατικών και λαϊκών κατοικιών, και εντέλει επικρατεί η εξής απεριόριστη κατάσταση: να δίνουν νέα δάνεια με δήθεν «δευκολύνσεις» στην αποπληρωμή τους και από

την άλλη να παίρνουν τα σπίτια από όσους πήραν δάνεια για να αγοράσουν σπίτι!

Ως προς την πολυαναμενόμενη αύξηση του κατώτατου μισθού, που μάλλον θα ξεπεράσει τα 751 ευρώ μετά από 13 ολόκληρα χρόνια, θα είναι μια αύξηση που θα πάει κατευθείαν στο σούπερ μάρκετ, στα τιμολόγια του ρεύματος και σε πολύ βασικές ανάγκες. Αν σκεφτεί κανείς ότι η αφαίμαξη που επήλθε λόγω της ακρίβειας μείωσε την αγοραστική δύναμη των εργαζομένων κατά 40%, η αύξηση είναι πραγματικά μια ψηφοθηρική «χρυσόσκονη», που θα έρθει απροκάλυπτα εντός προεκλογικής περιόδου (μάλλον από 1η Απριλίου). Αλλά ακόμα και μετά από την αύξηση, ο κατώτατος μισθός στην Ελλάδα θα παραμένει από τους χαμηλότερους σε όλη την ΕΕ και δεν θα ακολουθεί τον ρυθμό αύξησης των μισθών στις υπόλοιπες χώρες της Ευρώπης (παρόλο που και σε αυτές τις χώρες η αύξηση δεν θεωρείται ικανοποιητική). Μέσα σε αυτό το πλαίσιο πρέπει να υπολογίσουμε και άλλους παράγοντες όπως: α) Καμία αύξηση δεν έχουν δει και ούτε θα δουν οι εργαζόμενοι που δεν βρίσκονται στο κατώτατο όριο μισθολογικής βαθμίδας. β) Η Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας μένει στον «πάγο» από το 2010, με τον κατώτατο μισθό να μην ορίζεται από συλλογικές διαπραγματεύσεις μεταξύ μισθω-

τών και εργοδοτών, αλλά από το κράτος, όπως ακριβώς στην περίοδο της Χούντας. γ) Οι «παγωμένες» τριετίες παραμένουν, στερώντας 1 με 4,5 μισθούς ετησίως στους εργαζόμενους με τις χαμηλότερες αμοιβές. δ) Συνολικά στην δεκαετία 2012-2022, οι εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα έχουν χάσει 12 δισ. ευρώ από τις μνημονιακές πολιτικές. Αυτά δεν επιστρέφονται σε καμία περίπτωση με αυξήσεις «του σταγονόμετρου».

Ερωτηματικό παραμένει για πόσο θα κρατάει η κυβέρνηση τις επιδοτήσεις ρεύματος στα τιμολόγια ενέργειας. Το πρόσφατο πολύνεκρο σιδηροδρομικό τροχαίο στα Τέμπη έδειξε το αποτρόπαιο πρόσωπο των ιδιωτικοποιήσεων: δολοφονίες, αρπαγή δημόσιου πλούτου, επίθεση στο βιοτικό επίπεδο των φτωχών. Από αυτό δεν ξεφεύγει ούτε η ενέργεια. Η κυβέρνηση, όχι μόνο δεν έχει βάλει χέρι στα υπερκέρδη των ιδιωτών παρόχων ενέργειας όπως δήλωνε ότι θα κάνει, αλλά στην ουσία τους επιδοτεί να κρατάνε τις τιμές ψηλά. Κάπως δειλά ο Μητσοτάκης αναφέρει ότι «τα επιδόματα τελειώσαν», θέλοντας να μας προιδέασει για όσα γίνουν μετά τις εκλογές: την τιμή του ρεύματος θα την καθορίζει το «αόρατο χέρι της αγοράς», κάτι που θα σημαίνει μια άμεση και δυσβάσταχτη επιβάρυνση των νοικοκυριών.

Η «πολιτική των pass» δεν επιλύει το πρόβλημα της επιταχυνόμενης φτώχειας των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Διαιωνίζει το καθεστώς των ιδιωτικοποιήσεων, της ανεργίας και των χαμηλών μισθών και δίνεται ίσα-ίσα για να μην πέσει η κατανάλωση στο ναδίρ και καταρρεύσει μονομιάς η οικονομία. Αλλά το μοτίβο είναι τρομακτικά ίδιο: οι «μεσαιό» θα γίνονται φτωχοί, οι εργαζόμενοι ακόμα φτωχότεροι και οι πολύ φτωχοί θα (μισο)συντηρούνται πρόσκαιρα από τα «επιδόματα ελεημοσύνης» με το μέλλον άγνωστο. Χρειάζονται ριζικές αλλαγές. Πρώτα απ' όλα, να πάρουμε τα κέρδη των καπιταλιστών τα οποία βγαίνουν από το αίμα των εργαζομένων και που καμία κυβέρνηση δεν έχει τολμήσει να βάλει «χέρι» εκεί. Να ξεκινήσει ένα πρόγραμμα εθνικοποιήσεων των βασικών κομματιών της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο και να δώσουμε τους κερδοσκόπους που είναι ικανοί για τα χειρότερα εγκλήματα. Με μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων όπου θα χτίζει μια οικονομία που θα λειτουργεί για τις ανθρώπινες ανάγκες. Διαφορετικά, μας περιμένουν πολύ χειρότερες μέρες, μια επανάληψη τραγωδιών όπως αυτή στα Τέμπη. Να μην συνηθίσουμε στο εγκλημα και στην υποβάθμιση της αξιοπρέπειάς μας.

στον κόσμο...

Παλαιστίνη

Κλιμακώνεται η βία του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ προς τους Παλαιστίνιους, με τις δολοφονίες –μόνο για το 2023– να έχουν φτάσει τις 48. Μέσα στα θύματα βρίσκονται 10 ανήλικοι (παιδιά και έφηβοι) και μία γυναίκα 61 ετών, αλλά και δεκάδες έχουν τραυματιστεί σοβαρά. Παράλληλα, η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση του Νετανιάχου παίρνει νέες αποφάσεις για παραπέρα κλοπή της παλαιστινιακής γης, ανακοινώνοντας τη νομιμοποίηση εννιά εποικισμών στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη, που σημαίνει περαιτέρω εκκαθαρίσεις-δολοφονίες Παλαιστίνιων στην περιοχή αυτή. Βέβαια, οποιαδήποτε αντίσταση του παλαιστινιακού λαού θεωρείται από την ισραηλινή κυβέρνηση «τρομοκρατική» και έτσι νομιμοποιεί τις δολοφονικές στρατιωτικές επιδρομές σε καταυλισμούς των Παλαιστίνιων, όπως είναι το Τζενίν, η Ναμπλούς κ.ά. Εξοργιστική είναι και η υποκριτική στάση των ΗΠΑ, με δηλώσεις όπως του αμερικανού υπουργού Εξωτερικών Άντονι Μπλίνκεν, ο οποίος δήλωσε τη Δευτέρα «βαθιά ανήσυχος» για την απόφαση του Ισραήλ να νομιμοποιήσει εννιά οικισμούς στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη. Οι ΗΠΑ είναι και ιστορικά οι μεγαλύτεροι φονιάδες των λαών και στην πράξη έχουν νομιμοποιήσει και υποβοηθήσει κάθε δολοφονική επίθεση προς τον παλαιστινιακό λαό.

Τυνησία

Διαδήλωση ενάντια στην καταστολή των μεταναστών έλαβε χώρα το Σάββατο 25/02 στην πρωτεύουσα Τύνιδα, όπου περίπου 1.000 άνθρωποι κατήγγειλαν στο δρόμο το νεοφιλελεύθερο ρατσιστικό παραλήρημα του προέδρου της χώρας, Κάις Σαϊέντ. Ο συγκεκριμένος, πριν κάποιες μέρες, είχε κατηγορήσει τους ανθρώπους χωρίς έγγραφα ότι συμμετέχουν σε «σχέδιο αλλαγής του χαρακτήρα της χώρας». Στη διαδήλωση, ο κόσμος κρατούσε πανό με αιτήματα αλληλεγγύης στους μετανάστες και φώναζαν συνθήματα ενάντια στον φόβο. Η χώρα είναι σημείο συχνής διέλευσης για πρόσφυγες και έχουν γίνει αναφορές ότι δέχονται συχνά βία από όχλους, ότι γίνονται εισβολές στα σπίτια μεταναστών και βίαιες εκδιώξεις ενοίκων. Επίσης, υπάρχουν ιδιωτικές εταιρείες μεταφορών που αρνούνται να πουλήσουν εισιτήρια σε όσους θεωρούνται ότι δεν έχουν έγγραφα. Ωστόσο, ο λαός της Τυνησίας δεν δείχνει ανοχή στην κυβέρνηση του Σαϊέντ και οι ελλείψεις τροφίμων και τα προβλήματα στην οικονομία έχουν διαβρώσει την οποιαδήποτε υποστήριξη μπορεί να είχε το προηγούμενο διάστημα.

Κίνα

Εκατοντάδες συνταξιούχοι διαδήλωσαν στις 15 Φλεβάρη στις πόλεις Γουχάν και Νταλιάν, όπου στην πρώτη ήταν κυρίως συνταξιούχοι εργάτες σιδήρου και χάλυβα. Αυτή ήταν η δεύτερη κινητοποίηση των συνταξιούχων μέσα στον μήνα, καθώς ανακοινώθηκε ότι το ποσό υγειονομικής κάλυψης που θα τους καταβάλλεται κάθε μήνα από τις τοπικές αρχές μειώθηκε από την 1η Φλεβάρη. Οι διαδηλωτές καταγγέλλουν πως η απόφαση της κυβέρνησης έρχεται σε μια περίοδο ραγδαίας αύξησης του κόστους υγειονομικής περίθαλψης, που έχει επιδεινωθεί σε μεγάλο βαθμό από την αυστηρή πολιτική του «μηδενικού Covid». Η «μεταρρύθμιση» του συστήματος ασφάλισης-υγείας στην Κίνα είναι ένα ευρύ εγχείρημα που υλοποιείται σταδιακά από το 2021. Δηλώσεις στο BBC μεταφέρουν ότι η αστυνομία είχε αποκλείσει την πρόσβαση στην περιοχή, για να αποτρέψει περισσότερους ανθρώπους να ενωθούν με εκατοντάδες συνταξιούχους διαδηλωτές που ήδη φώναζαν συνθήματα. Ακόμα, τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και οι φωτογραφίες που ισχυρίζονται ότι ήταν της διαδήλωσης αφαιρέθηκαν ή λογοκρίθηκαν. Ωστόσο, παρά τον ισχυρό κρατικό μηχανισμό λογοκρισίας, μεγάλη ήταν η έκφραση της στήριξης στους συνταξιούχους. Δεν είναι τυχαίο ότι τον Δεκέμβριο χιλιάδες νέοι Κινέζοι διαδήλωσαν ενάντια στην κυβερνητική στρατηγική του «μηδενικού Covid», που άρθηκε τελικά, οδηγώντας όμως σε τεράστια πίεση του Εθνικού Συστήματος Υγείας λόγω της εξάπλωσης του ιού.

Σεισμός σε Τουρκία και Συρία:

Οι εγκληματικές πολιτικές ευθύνονται για τα χιλιάδες θύματα

Εικοσιπέντε μέρες μετά τους δύο φονικούς σεισμούς της 6ης Φεβρουαρίου που έπληξαν 12 επαρχίες της νοτιοανατολικής Τουρκίας και τη βόρεια Συρία, συμπεριλαμβανομένου του αυτόνομου τμήματος της κουρδικής Ροτζάβα, οι νεκροί έχουν ξεπεράσει τους 50.000 (43.500 στην Τουρκία και 6.700 στη Συρία) και αναμένεται να φτάσουν τους 100.000. Δεκάδες χιλιάδες είναι οι τραυματίες, εκατομμύρια έχουν μείνει άστεγοι και η ζωή 20 εκατομμυρίων ανθρώπων πρόκειται να επηρεαστεί άμεσα ή έμμεσα.

Και ενώ το παγκόσμιο ενδιαφέρον, μαζί με δεκάδες ομάδες διάσωσης από όλο τον κόσμο, συγκεντρώθηκαν από την πρώτη στιγμή στην Τουρκία, οι Σύριοι αφέθηκαν στην τύχη τους, πεινασμένοι και παγωμένοι, να σκάβουν στα χαλάσματα με τα χέρια για να εντοπίσουν ζωντανούς και να βγάλουν τους νεκρούς τους. Η υποκρισία και η εκμετάλλευση, βέβαια, διεθνής και εγχώρια, περίσσεψε και στις δυο χώρες.

Τουρκία: «Χωροταξική Αμνηστία» και εκλογική εκμετάλλευση

25 ώρες χρειάστηκε ο Ερντογάν για να εμφανιστεί στα ΜΜΕ και να αποδώσει τους σεισμούς στη φύση και το κismet· 48 χρειάστηκαν για να κινηθεί ο επίσημος κρατικός μηχανισμός, λειψός και ανεπαρκής ακόμα και τότε. Επί ώρες ή και μέρες έμειναν κολλημένες οι διεθνείς αποστολές βοήθειας και οι εγχώριες ομάδες αλληλοβοήθειας, μέχρι να τους επιτραπεί να επιχειρήσουν. Υπήρξαν περιοχές –οι πιο υποβαθμισμένες και πολυπληθείς– όπου δεν έφτασε ποτέ καμιά βοήθεια.

Κι όμως, χρόνια τώρα οι ειδικοί προειδοποιούσαν για την επικείμενη καταστροφή καθώς, συστηματικά και διαχρονικά, παραβιάζονται οι οικοδομικοί και αντισεισμικοί κανονισμοί όχι μόνο για την ανέγερση κατοικιών, αλλά και φραγμάτων, αεροδρομίων, αυτοκινητόδρομων, σε μια από τις πιο σεισμογενείς περιοχές του πλανήτη, με την κυβέρ-

νηση να βάζει πλάτη και να νομιμοποιεί την αυθαιρεσία, όπως έκανε με τη «χωροταξική αμνηστία» που έδωσε το 2018 (προεκλογικά).

Σε μια απόπειρα ελέγχου της λαϊκής οργής, το καθεστώς έχει αποδυθεί σε παραράς συλλήψεων εργολάβων και σε υποσχέσεις για ανέγερση 30.000 νέων κατοικιών τους επόμενους μήνες, ενώ οι δυνάμεις καταστολής παίρνουν τη θέση των διασωστών στα συντρίμια.

Η Συρία στο έλεος των Ιμπεριαλιστών

Στη χωρισμένη στα τρία και διαλυμένη από το 12ετή πόλεμο Συρία (15,3 εκατομμύρια άνθρωποι είχαν ανάγκη ανθρωπιστικής βοήθειας πριν το σεισμό), ο διεθνής παράγοντας επιφύλασσε διαφορετική αντιμετώπιση. Παρά το γεγονός ότι η χώρα δεν διαθέτει ομάδες διάσωσης, οι εκκλήσεις του ΟΗΕ και των ανθρωπιστικών οργανώσεων για άρση του εμπάργκο, άνοιγμα των μεθοριακών περασμάτων και οικονομική βοήθεια, ελάχιστα εισακούστηκαν. Οι Αμερικανοί χρειάστηκαν 5 μέρες για να άρουν τις απαγορεύσεις διέλευσης στις ομάδες διάσωσης. ΗΠΑ και ΕΕ θέλουν οι ίδιοι να ελέγχουν τη βοήθεια που παρέχουν. Η Τουρκία όχι μόνο κρατά κλειστές, πλην μίας, τις διαβάσεις, αλλά προχώρησε σε βομβαρδισμό των κουρδικών περιοχών.

Στις πληγείσες περιοχές δεν υπάρχει πια οδικό δίκτυο, το 70% των κατοίκων δεν έχει πρόσβαση σε τρόφιμα και φάρμακα και το 56% ζει σε χώρους χωρίς ρεύμα, νερό ή συνθήκες υγιεινής. Η μετατροπή των κρουσμάτων χολέρας, που είχαν εμφανιστεί πριν ακόμα τους σεισμούς, σε ανεξέλεγκτη επιδημία είναι θέμα χρόνου.

Σε όποια συντρίμια κι αν έχει σωριαστεί το βίος τους, σε όποια ερείπια κι αν έχουν θαφτεί οι άνθρωποί τους, Τούρκοι, Σύριοι και Κούρδοι δεν έχουν παρά τη μεταξύ τους αλληλεγγύη να στηριχθούν την επόμενη δύσκολη μέρα, απέναντι στα γνωστά, ντόπια και ξένα συμφέροντα που διαλύουν τις χώρες τους και τις ζωές τους.

Από το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου και την επιβολή της χούντας των συνταγματάρχων, οι εργατικές λαϊκές μάζες είδαν τις ελευθερίες και τα δικαιώματά τους να καταργούνται αμέσως. Καταργήθηκαν τα κόμματα, οι σύλλογοι, τα σωματεία και κάθε έννοια οργάνου συλλογικής διεκδίκησης και αγώνα.

Η δικτατορία γίνεται σε μία περίοδο, όπου ο ελληνικός καπιταλισμός ζει την χρυσή του 20ετία, 1955-75, στην οποία θα υπάρξει μία τρομακτική ανάπτυξη της οικονομίας, συνεπώς οι ανάγκες για ειδικευμένη εργασία αναγκαστικά φέρνει νέες εισδοχές στα πανεπιστήμια που προέρχονται από τα μικροαστικά στρώματα και την εργατική τάξη. Η χούντα βλέποντας αυτή την αλλαγή πήρε μια σειρά κατασταλτικών μέτρων. Διέλυσσε τους φοιτητικούς συλλόγους, γέμισε χαφιέδες και αστυφύλακες τα πανεπιστήμια, τσάκισε ελευθερίες, δημοκρατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα των φοιτητών, έβαλε κυβερνητικό Επίτροπο σε κάθε ίδρυμα, διόριζε καθηγητές «της χούντας», εφάρμοσε τα πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων αποβάλλοντάς τους από τα πανεπιστήμια. Όλα αυτά έδειχναν το φόβο της στο ενδεχόμενο αφύπνισης του φοιτητικού κινήματος, γνωρίζοντας ότι τα ερείσματά της στη νεολαία ήταν ασήμαντα και πως οι μεγάλες φοιτητικές κινητοποιήσεις που συγκλόνισαν όλο τον κόσμο, στο επαναστατικό κύμα της δεκαετίας 1965-75, θα έρχονταν και στη χώρα μας.

Στις αρχές του 1972 σημειώνονται οι πρώτες κινητοποιήσεις φοιτητών σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα και Γιάννενα. Κύριο αίτημα ήταν οι ελεύθερες και δημοκρατικές εκλογές. Όσο οι φοιτητικοί σύλλογοι ήταν απαγορευμένοι, οι φοιτητές δρούσαν μέσα από τοπικούς συλλόγους, που αποτελούσαν ένα είδος κέντρου κοινωνικοποίησης, πολιτικής ζύμωσης και δράσης. Ταυτόχρο-

Η πορεία προς τις

να, συγκροτήθηκαν και οι Φοιτητικές Επιτροπές Αγώνα (ΦΕΑ), μία μορφή αυτοοργάνωσης, πίσω από τις οποίες βρίσκονταν οι ρεφορμιστές της Αντι-ΕΦΕΕ (ΚΝΕ) και του Ρήγα Φεραίου (ΚΚΕ εσωτερικού). Παράλληλα, οι αγωνιστές της άκρας και επαναστατικής Αριστεράς δημιούργησαν τις Φοιτητικές Επιτροπές Πάλης, που σταδιακά μέχρι το 1972 απέκτησαν σημαντικές δυνάμεις στα πανεπιστήμια της χώρας.

8 Μάρτη – Μέρα της Γυναίκας Δεν θέλουμε λουλούδια – παλεύουμε για δικαιώματα!

«Η απελευθέρωση των γυναικών είναι ένδειξη της κοινωνικής απελευθέρωσης»
(Ρόζα Λούξεμπουργκ)

Η 8η Μάρτη καθιερώθηκε ως Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας το 1910, από την Β' Διεθνή Συνδιάσκεψη των σοσιαλιστριών γυναικών στην Κοπεγχάγη. Το γυναικείο κίνημα, το οποίο απαρτιζόταν ανέκαθεν κατά πλειοψηφία από εργάτριες και φτωχές, υπήρξε πάντοτε σημαντικό για το εργατικό κίνημα. Ένα λαμπρό ιστορικό παράδειγμα είναι η Φεβρουαριανή Επανάσταση του 1917 στη Ρωσία: εργάτριες κλωστοϋφαντουργίας στις 8 Μάρτη (με το νέο ημερολόγιο) ξεκίνησαν απεργίες διεκδικώντας σταμάτημα του πολέμου, ψωμί και αξιοπρεπή ζωή, ανοίγοντας τον δρόμο για τη νίκη, λίγο αργότερα, της Ρωσικής Επανάστασης.

Η γυναικεία καταπίεση

Στις πρωτόγονες, τροφосуλλεκτικές κοινωνίες, όπου δεν υπάρχει κοινωνικό υπερπρόϊόν, η επιβίωση προϋποθέτει τη

συνεργασία, οι υλικές συνθήκες δεν επιτρέπουν την εκμετάλλευση. Η κοινωνική θέση της γυναίκας είναι ίση με του άνδρα, αν όχι και ανώτερη. Στη συνέχεια, η ανάπτυξη των παραγωγικών μέσων (γεωργία, κτηνοτροφία) και του καταμερισμού της εργασίας, δημιουργούν ένα σημαντικό υπερπρόϊόν – που όταν ιδιοποιείται βίαια από ένα μέρος της κοινότητας, βάζει τις βάσεις για την ταξική κοινωνία, την ατομική ιδιοκτησία. Η διασφάλιση της κατοχής του πλούτου της άρχουσας τάξης δημιουργεί την ανάγκη της κληρονομιάς και της πατριαρχικής οικογένειας. Ο καταμερισμός μέσα στην οικογένεια αλλάζει: η άλλοτε αξιοσέβαστη γυναίκα απομακρύνεται από την εργασία, ο εγκλεισμός της στο σπίτι και στο «καθήκον» της αναπαραγωγής χαρακτηρίζει την καταπίεση αιώνων. Η μεγαλύτερη πρόοδος θα συνδεθεί με τους αγώνες του γυναικείου κινήματος από τον 19ο αιώνα για ίσα δικαιώματα (ψήφου κ.ά.), με τη συμμετοχή τους στην παραγωγή και κυρίως με την ανάπτυξη του εργατικού και επαναστατικού κινήματος, όπως με την ιστορική ώθηση που έδω-

σε η νικηφόρα Οκτωβριανή Επανάσταση.

Στις μέρες μας, παρά τις τεράστιες τεχνολογικές και ανθρώπινες δυνατότητες για μια καλύτερη ζωή, ο καλπασμός της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, το μέγαλωμα των ανισοτήτων έχουν δώσει νέες διαστάσεις στο γυναικείο ζήτημα, που καθόλου δεν αφορά μόνο ακραία θεοκρατικά καθεστώτα. Η «πολιτισμένη» Δύση δεν έχει λύσει, αντίθετα εντείνει τη διπλή καταπίεση που βιώνουν οι εργαζόμενες. Η ανεργία, η ελαστική εργασία, η φτώχεια πλήττουν πρωτίστως τις γυναίκες. Οι γυναίκες και ιδιαίτερα οι μητέρες αναγκάζονται πολύ περισσότερο να εγκαταλείψουν την εργασία τους, ώστε να καλύψουν ανάγκες π.χ. φροντίδας παιδιών και ηλικιωμένων, δηλαδή τα κενά στις κρατικές υποδομές βρεφονηπιοκομείων, νοσοκομείων κ.λπ. Τα μνημόνια, η διάλυση των τομέων υγείας, κοινωνικής πρόνοιας και εκπαίδευσης έχουν εντείνει το πρόβλημα. Το μισθολογικό χάσμα παραμένει (π.χ. τον Μάρτιο του 2021, για ίσες ώρες εργασίας, στην Ελλάδα οι γυναίκες αμείβονταν κατά μ.ό. 16,5% λιγότερο από τους άντρες).

Οι γυναίκες (όπως και τα παιδιά και γενικά οι πιο αδύναμοι) είναι κατά συντριπτική πλειοψηφία τα θύματα λεκτικής, σωματικής και σεξουαλικής βίας και εκπόρνευσης. Όλο και περισσότερα περιστατικά βιασμών και δολοφονιών γυναικών βγαίνουν στην επιφάνεια. Αυτή η κοινωνική σαπίλα αναδύεται καταρχήν από την ίδια την αστική τάξη, την ελίτ και τα επιτελεία της – και διαχέεται μέσω μιας αγριανθρωπικής ιδεολογικής και ηθικής επίθεσης, της ατιμωρησίας που απολαμβάνουν.

Με την τάξη μας, αγώνας για χειραφέτηση

Η υποχώρηση του εργατικού κινήματος αλλά και της αριστεράς, ιδιαίτερα η προγραμματική και ιδεολογική, σε συνδυασμό με μια συστηματική αστική προπαγάνδα, έχουν οδηγήσει σε έντονη σύγχυση

όσον αφορά (και) το γυναικείο ζήτημα. Οι ρίζες του παραγνωρίζονται, αντικαθίστανται από αταξικούς μονοθεματισμούς και δικαιωματισμούς: δεν υπάρχει ένα κοινωνικό σύστημα, που γεννάει ανισότητες και διαιρέσεις, αλλά μόνο «ταυτότητες», διαφορετικές ή αντίπαλες μεταξύ τους, όπως π.χ. γυναίκες απ' τη μια, άντρες βιαστές απ' την άλλη. Αυτή η προπαγάνδα, με μια ατομικιστική λογική, προσπαθεί να αποξενώσει το αποτέλεσμα από την πραγματική αιτία, να φράξει την ανάπτυξη αγώνων πέρα από ανώδυνες επιμέρους κινητοποιήσεις – και κυρίως μια συνολική (επαναστατική) κριτική και διεξοδό.

Η βελτίωση της θέσης της γυναίκας ήρθε μέσα από τους αγώνες του εργατικού και γυναικείου κινήματος. Ένα σχετικά πρόσφατο παράδειγμα: κάτω από το βάρος της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου και των ριζοσπαστικών ταξικών και κοινωνικών αγώνων της Μεταπολίτευσης, έγινε εφικτή μια σημαντική προοδευτική μεταρρύθμιση του οικογενειακού δικαίου (1983) – η οποία σήμερα ξηλώνεται συστηματικά από τους νεοφιλελεύθερους «δικαιωματιστές». Το εργατικό κίνημα πρέπει να ξεπεράσει τα εμπόδια του «ταυτοτισμού», να προωθήσει και να υποβοηθήσει με κάθε μέσο τη μεγαλύτερη συμμετοχή των γυναικών στο συνδικαλισμό, τους αγώνες, τις κοινωνικές και πολιτικές οργανώσεις. Να διεκδικήσουμε ισότητα στην εργασία και αμοιβή, σταθερή πλήρη εργασία για όλους. Αύξηση της κρατικής χρηματοδότησης της εκπαίδευσης, υγείας, πρόνοιας για τη δημιουργία ποιοτικών δημόσιων και δημοτικών δομών, όπως εστιατόρια, καθαριστήρια, οίκοι ευγηρίας κ.ά. για την απελευθέρωση από την οικιακή εργασία. Αυτά δεν θα τα κάνει καμιά νεοφιλελεύθερη συμμορία, αλλά θα τα επιβάλλουμε εμείς, στηριζόμενοι στις δυνάμεις μας – χτίζοντας μια αριστερά επαναστατική, ανοίγοντας δρόμο για μια κοινωνία χωρίς ανισότητες, βία και γυναικεία καταπίεση, μια κοινωνία Σοσιαλιστική.

καταλήψεις της Νομικής του '73

Στα πλαίσια του σχεδίου «φιλελευθεροποίησης», η χούντα προκήρυξε φοιτητικές «εκλογές» για τον Νοέμβρη του 1972. Επιδίωκε να «νομιμοποιηθεί» και να υποτάξει όλες τις δυνάμεις στο σχέδιο νομιμοποίησης του καθεστώτος. Σε αυτό σύρθηκαν οι Αντί-ΕΦΕΕ και Ρήγας Φεραίος. Ουσιαστικά, η συμμετοχή τους ήταν μια συνειδητή επιλογή που εξυπηρετούσε τον στρατηγικό τους στόχο, την ομαλοποίηση του καθεστώτος και την επιστροφή στον κοινοβουλευτισμό, εφόσον δεν είχαν καμία πίστη στην εργατική τάξη. Δεν ακολούθησαν, όμως, όλοι οι φοιτητές. Η άκρα και επαναστατική Αριστερά κατήγγειλε τις εκλογές νοθείας και καλούσε σε αποχή. Στη Νομική, 1.500 φοιτητές κάλεσαν σε αποχή από τις εκλογές και συγκέντρωση στη σχολή στις 14/2, όπου συγκρούστηκαν δυναμικά με την αστυνομία. Στο κάλεσμά τους ανταποκρίθηκαν και άλλοι φοιτητές, αλλά και εργαζόμενοι που συμμετείχαν στις διαδηλώσεις και συγκρούσεις γύρω από τη Νομική. Εδώ, συντελείται μία ποιοτική τομή στο κίνημα, καθώς μπαίνουν τα θεμέλια για να «υπερβεί» πολιτικά όλες τις ρεφορμιστικές δυνάμεις. Δημιουργείται μία νέα αγωνιστική πρωτοπορία, της άκρας και επαναστατικής Αριστεράς, που βάζει τον πήχη του στόχου στην επανάσταση.

Μπροστά σε αυτό το νέο κύμα κινητοποιήσεων φοιτητών και λαϊκών μαζών, η χούντα αποφασίζει να δράσει, αλλά για να μην ανατρέψει το «ήπιο πολιτικό κλίμα», τα χτυπήματα κατευθύνονταν στα ηγετικά μέλη των ΦΕΑ και ΦΕΠ. Κύριο όπλο της χούντας ήταν το Ν.Δ. 1347, με το οποίο μπορούσε να διακόψει την αναβολή κάθε

φοιτητή που απείχε από τα μαθήματα ή πάλευε ενάντια στη χούντα. Η πρώτη εφαρμογή του διατάγματος έγινε στα μέσα Φλεβάρη, στρατεύοντας 88 φοιτητές.

Αυτό όχι μόνο δεν θα κάμψει τον αγώνα των φοιτητών, αλλά αντίθετα θα τον φουντώσει και θα συμπαρασύρει και το εργατικό και λαϊκό κίνημα. Η πρώτη απάντηση ήταν η Κατάληψη της Νομικής στις 16/2/73, από περίπου 2.500 φοιτητές, όπου το κίνημα εγκαινίαζε μία ανώτερη μορφή αγώνα που θα επηρέαζε ευρύτερα τις μάζες. Όταν οι πολυάριθμες αστυνομικές δυνάμεις περικύκλωσαν και πολιορκήσαν τους φοιτητές, εργαζόμενοι και λαϊκά στρώματα έτρεξαν για συμπάρσταση. Όταν οι φοιτητές εξήλθαν από την Νομική, χτυπήθηκαν βίαια από την αστυνομία, ενώ στους γύρω δρόμους, γίνονταν διαδηλώσεις και συγκρούσεις από τον κόσμο που ερχόταν για συμπάρσταση. Οι μάζες άρχιζαν να μην τρομοκρατούνται από την βία του καθεστώτος.

Μάταια η χούντα απάντησε με νέες στρατεύσεις και με καταδικαστικές αποφάσεις των συλληφθέντων. Όσο και αν οι στρατεύσεις της πρωτοπορίας κόστισαν στο κίνημα, η πρωτοπορία συνέχισε να αναπαράγεται. Αποτέλεσμα αυτών των εξελίξεων ήταν οι δύο Καταλήψεις της Νομικής στις 21-22/2 και στις 20/3. Στις 21/2, η συγκέντρωση των φοιτητών στη Νομική ήταν μαζική. Εξελίχθηκε σε παμφοιτητική συγκέντρωση ξεπερνώντας τις 4.500 φοιτητές από διάφορα τμήματα (πάνω από 1.000 ήταν από την Φυσικομαθηματική, όπου είχε δυνάμεις η άκρα αριστερά). Ο χαρακτήρας της κατάληψης ξεπέρασε τους ρεφορμιστές και απέκτησε πολιτικά αιτήματα

όπως το «Κάτω η Χούντα» και το «Εξω οι Αμερικάνοι».

Στις 20/3, παρά τις μάταιες προσπάθειες των αστών και ρεφορμιστών να την αποτρέψουν, πραγματοποιείται και η δεύτερη κατάληψη. Πάνω από 2.000 φοιτητές καταφέρνουν να συγκεντρωθούν στην Νομική. Η δεύτερη Κατάληψη της Νομικής έδειξε ξεκάθαρα τις δύο διαφορετικές γραμμές που υπάρχουν στο κίνημα. Για μία ακόμη φορά οι μάζες προσέτρεξαν σε συμπάρσταση των αγωνιζόμενων φοιτητών κατά χιλιάδες. Όμως, η χούντα προχώρησε στη βίαιη εκκένωση της Κατάληψης.

Η χούντα προσπάθησε να κάνει μία απέλπιδα προσπάθεια να αμβλύνει την γενική αναστάτωση που είχε προκαλέσει σε φοιτητές και εργατικές μάζες, προκηρύσσοντας φοιτητικές εκλογές στις 7 Απρίλη. Ήταν ακριβώς αυτό που περίμεναν οι ρεφορμιστές για να σταματήσουν οι αποχές και οι κινητοποιήσεις των φοιτητών. Οι μόνοι που αντιστάθηκαν ήταν οι αγωνιστές της επαναστατικής αριστεράς, που όμως δεν κατόρθωσαν να μπλοκάρουν το προδοτικό σχέδιο των ρεφορμιστών.

Τέλος, αφού οι ρεφορμιστές αποπροσανατόλισαν το κίνημα και έσπασαν τις αποχές, έπεσαν με τα μούτρα στην διεξαγωγή των «εκλογών», όπου φυσικά η χούντα τελικά τις απαγόρευσε. Έτσι, για να προληφθεί ένα νέο κύμα αγώνων από τους φοιτητές, η χούντα προχώρησε σε νέα όξυνση της βίας και της τρομοκρατίας, το οποίο όμως το μόνο που κατάφερε είναι να σφυρηλατήσει καλύτερα την πρωτοπορία για την Εξέγερση του Πολυτεχνείου, λίγους μήνες αργότερα.

■ Καρβούνης Γρηγόρης

Κιλελέρ, 1910: Εξέγερση – σταθμός του αγροτικού κινήματος

Η εξέγερση του Κιλελέρ στις 6 Μάρτη 1910 αποτέλεσε την κορύφωση του αγώνα για αναδιανομή των γαιών που είχαν περιέλθει στον ελλαδικό χώρο, προς όφελος των κολίγων - ακτημόνων αγροτών της επικράτειας. Καθώς το αγροτικό ζήτημα απέκτησε ιδιαίτερα έντονα χαρακτηριστικά στη Θεσσαλία, λόγω της μεγάλης ιδιοκτησίας που υπήρχε μόνο εκεί, ήταν επόμενο να αποτελέσει η περιοχή αυτή και το κέντρο των αγώνων.

Με την έννοια «αγροτικό ζήτημα» αναφερόμαστε στο πρόβλημα της αναδιανομής των εδαφών που περνούσαν από την οθωμανική αυτοκρατορία στο νεοσύστατο ελληνικό κράτος. Ιδιαίτερα στη Θεσσαλία, που ενσωματώθηκε το 1881, αυτό απέκτησε ιδιαίτερα χαρακτηριστικά καθώς ενόψει της προσάρτησης, οι Τούρκοι φεουδάρχες πούλησαν τις εκτάσεις που είχαν στην κατοχή τους σε εύπορους Έλληνες της Κωνσταντινούπολης και της διασποράς. Σε αυτή την αλλαγή ιδιοκτησίας της γης, οι κολίγοι της Θεσσαλίας βρέθηκαν σε σημαντικά χειρότερη θέση από πριν.

Πριν το 1881 το καθεστώς που επικρατούσε ήταν μισοφεουδαλικό και οι κολίγοι της Θεσσαλίας είχαν τη νομή της γης που

καλλιεργούσαν, των οικιών και τον βοσκότοπων και δεν επιτρεπόταν να εκδιωχθούν από αυτή, ενώ σε αντάλλαγμα οι τσιφλικάδες είχαν δικαίωμα εισπράξεως μεγάλου μέρους των προσόδων επί των μεγάλων εκτάσεων. Με το νέο καθεστώς, το αστικό νομοθετικό πλαίσιο του ελληνικού κράτους (βασισμένο στο ρωμαϊκό-βυζαντινό μοντέλο) στερούσε από τις καλλιεργητικές συμβάσεις τον ισόβιο και κληρονομικό χαρακτήρα τους και επέτρεπε την εκδίωξη των αγροτών. Επιπλέον, το σύνολο του αγροτικού προϊόντος θα ανήκε πλέον στον τσιφλικά. Οι κολίγοι κατοικούσαν σε τρώγλες, δεν είχαν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, πέθαιναν από απλές ασθένειες και δεν μορφώνονταν. Ήταν υποχρεωμένοι να δίνουν στον «αφέντη» το ένα τρίτο έως το μισό της παραγωγής και να αποστέλλουν ένα θηλυκό μέλος της οικογένειάς τους ως υπηρέτρια και αντικείμενο εκμετάλλευσης στο αρχοντικό. Όπως αναφέρεται από κείμενα της εποχής δε, η κακοποίηση και η βία κυριαρχούσαν, πρόκειται δηλαδή συνοπτικά για συνθήκες σκλαβιάς.

Υπό αυτές τις συνθήκες ιδρύονται στις αρχές του 20ού αιώνα οι πρώτοι αγροτικοί σύλλογοι σε Καρδίτσα, Τρίκαλα και Λάρισα, που οργανώνουν μαζικές κινητοποιή-

σεις και συλλαλητήρια. Ιδιαίτερη μορφή των αγώνων υπήρξε ο Μαρίνος Αντύπας, που δολοφονήθηκε για τη δράση του στις 9 Μάρτη 1907. Η κίνηση αυτή δεν μπορούσε παρά να εντείνει την οργή και την αγωνιστικότητα των αγροτών της Θεσσαλίας, σε συνδυασμό φυσικά με τις απεργίες των βολιωτών καπνεργατών και τις παλαιότερες αγροτικές εξεγέρσεις επί σταφιδικής κρίσης. Παράλληλα στον υπόλοιπο ελλαδικό χώρο αναπτυσσόταν ένα δυναμικό εργατικό κίνημα (ίδρυση 150 σωματείων στην πενταετία 1905-1910, συχνές μαχητικές απεργίες και πρώτη εμφάνιση-παρέμβαση των εργαζομένων της Αθήνας στην πολιτική σκηνή το 1909).

Οι αγώνες κορυφώθηκαν το 1910 με το σχηματισμό της Πανθεσσαλικής Επιτροπής Αγώνα (17 Φλεβάρη) που στόχο είχε να οργανώσει σε όλες τις θεσσαλικές πόλεις μαζικά αγροτικά συλλαλητήρια. Στις 6 Μάρτη καλέστηκε παναγροτική συγκέντρωση στη Λάρισα. Την ώρα που πλήθος διαδηλωτών ξεκίνησε να συγκεντρώνεται από τις γύρω περιοχές στον σταθμό του Κιλελέρ, περίπου 200 χωρικοί θέλησαν να επιβιβαστούν σε τρένο χωρίς να πληρώσουν για να μεταβούν στην κινητοποίηση. Όταν ο διευθυντής των θεσσαλικών σιδηροδρόμων αρνήθηκε, άρχισαν να λιθοβολούν τον συρμό. Το τρένο απομακρύνθηκε, αλλά σε απόσταση ενός χιλιομέτρου επαναλαμβάνεται το ίδιο, αυτή τη φορά με 800 αγρότες. Στο μεταξύ στο συρμό επέβαινε στρατός και χωροφυλακή, οι οποίοι διατάχθηκαν να χρησιμοποιήσουν βία για απομάκρυνση των διαμαρτυρόμενων χωρικών. Από τους πυροβολισμούς των στρατιωτών έπεσαν νεκροί δύο και ένας τραυματίστηκε, με τη διαδήλωση πια να θερμειύει και να ακολουθεί την αμαξοστοιχία ως την στάση του Τσουλάρ. Εκεί οι πυροβολισμοί συνεχίστηκαν με αποτέλεσμα άλλους δύο νεκρούς και πολλούς τραυματίες.

Τα νέα γρήγορα έφτασαν στους ήδη συγκεντρωμένους από το πρωί αγρότες στη Λάρισα, όπου η ειρηνική συγκέντρωση για την απαλλοτρίωση των τσιφλικιών μετατράπηκε σε εξέγερση. Ο στρατός απέκλεισε την πόλη και εμπόδιζε τους αγρότες που κατέφθαναν από τις γύρω περιοχές να πλησιάσουν. Σύμφωνα με την καταγραφή που κάνει λίγα χρόνια αργότερα το «Κοινωνιολογικόν και Πολιτικόν Λεξικόν», η πόλη έμοιαζε να βρίσκεται υπό στρατιωτική κατοχή. Αυτό δεν πτόησε τους αγρότες με αποτέλεσμα να διεξάγονται κανονικές μάχες, με πέτρες και ξύλα εναντίον των όπλων και του ιππικού. Ακόμη και όταν βίαια εκδιώχθηκαν από την πλατεία, με πολλούς τραυματίες, οι εξεγερμένοι αγρότες ανασυγκροτήθηκαν με αποτέλεσμα να αναγκάσουν τις αρχές να τους επιτρέψουν τελικά τη διεξαγωγή συλλαλητηρίου. Το ψήφισμα «δια κοινής βοής» ζητούσε αναδιανομή των τσιφλικιών και καλύτερη χρηματοδότηση του Γεωργικού Ταμείου από το κράτος.

Πολλοί ήταν και οι συλληφθέντες και προφυλακιστέοι διαδηλωτές, όλοι όμως αθώωθηκαν στις 23 Ιουνίου. Η εξέγερση κέρδισε τη συμπάθεια του ελληνικού λαού, εντείνοντας τις πιέσεις και φουντώνοντας το αγροτικό κίνημα σε ολόκληρη τη χώρα. Τα πρώτα νομοθετικά μέτρα που έλαβε ο Ελευθέριος Βενιζέλος υπέρ των κολίγων το 1911 ακολούθησαν και άλλες κινητοποιήσεις. Οι επακόλουθοι Βαλκανικοί Πόλεμοι, που διεύρυναν τα εδάφη της χώρας αλλά και τον πληθυσμό της, προσέθεσαν μια ακόμη διάσταση στο ζήτημα. Η τελική επίλυση έμελλε να δοθεί μετά και από την έλευση ενάμισι εκατομμυρίου προσφύγων, από το 1912 έως και τη Μικρασιατική καταστροφή, μετά δηλαδή από μια δεκαετία πολεμικών συγκρούσεων και σκληρής εκμετάλλευσης του πληθυσμού.

Ουκρανία

Κλιμάκωση του πολέμου

Στις 24 Φεβρουαρίου 2022 ξεκίνησε η προαναγγελλείσα από τις ΗΠΑ επίθεση της Ρωσίας στην Ουκρανία. Η «ειδική στρατιωτική επιχείρηση», που είχε σαν διακηρυγμένους στόχους την αποτροπή συμμετοχής της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ, την αποστρατιωτικοποίησή της, την απελευθέρωση των καταπιεζόμενων ρωσόφωνων περιοχών και το χτύπημα των ναζιστικών ταγμάτων. Με τη Ρωσία να επιδιώκει μια σύντομη πτώση του Ζελένσκι και την αντικατάστασή του από φιλορωσική κυβέρνηση. Οι εβδομάδες έγιναν μήνες και έχει ξεπεραστεί πια το έτος, με τη σύγκρουση να κλιμακώνεται λόγω της συμμετοχής όλο και πιο ενεργά των ΝΑΤΟ-ΗΠΑ-ΕΕ

Το σχέδιο των ΗΠΑ

Οι ΗΠΑ, έχοντας αντιληφθεί την αδυναμία τους να αντιστρέψουν με οικονομικούς και πολιτικούς όρους, την υποβάθμιση τους –έναντι ειδικά της Κίνας– αποφάσισαν να επιτεθούν στρατιωτικά. Αρχικά ροκανίζοντας την Ρωσία ώστε έπειτα να χτυπήσουν την Κίνα (ήδη έχουν προαναγγείλει τη σύγκρουση στον γεωγραφικό χώρο της Ταϊβάν).

Η σύγκρουση θα είναι καταστροφική αν δεν αποφευχθεί από την επέμβαση της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων σε χώρες Δύσης και Ανατολής.

Η περικύκλωση της Ρωσίας, ειδικά με τον έλεγχο της Ουκρανίας μετά το 2014, έγινε ασφυκτική. Η είσοδος της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ, κύριο στόχο έχει την δημιουργία μιας αντιπυραυλικής ασπίδας στα σύνορα της Ρωσίας, που να –προσπαθήσει τουλάχιστον– «εξουδετερώνει» τα πυρηνικά της όπλα.

Αυτή ήταν η πρόκληση που έκανε αδήριτη την ανάγκη του ρώσικου ιμπεριαλισμού να επέμβει. Οι ΗΠΑ προχώρησαν στην υλοποίηση του σχεδίου τους και καταγράφουν κέρδη:

1. Απομόνωσαν την Ρωσία από τον δυτικό κόσμο οικονομικά, πολιτικά, κοινωνικά. Έχουν παγώσει σημαντικά αποθεματικά του ρώσικου κράτους και έχουν αποκόψει την Ρωσία από πολλούς «πελάτες», κυρίως στην Ευρώπη. Οι ΗΠΑ καταγράφουν σημαντικά κέρδη από την πώληση LNG και αυξάνουν ραγδαία την παραγωγή και πώληση όπλων.

2. Στρατιωτικοποίησαν την Ουκρανία σχηματίζοντας έναν ΝΑΤΟϊκό στρατό με όλο και πιο σύγχρονα όπλα, που τώρα μπορεί να μεταφέρει τα χτυπήματα

και στο εσωτερικό της Ρωσίας. Πραγματοποιούν επέκταση του ΝΑΤΟ σε Σουηδία – Φιλανδία. Επανασυστήσαν το ΝΑΤΟ σε σημαντικό βαθμό.

3. Η πολιτική καθυπόταξη της ΕΕ που ξαναέγινε ουρά των ΗΠΑ στον πόλεμο ενάντια στην Ρωσία. Επανεξοπλισμός της Γερμανίας και προγράμματα εξοπλισμών από όλη την ΕΕ ώστε να υπηρετήσουν τα στρατιωτικά σχέδια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για ένα ολοκληρωτικό, αν χρειαστεί, πόλεμο ενάντια τους ιμπεριαλιστές της Ανατολής.

Η απάντηση της Ανατολής

Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός αποφάσισε να επέμβει στη ζώνη επιρροής του (πρώην ΕΣΣΔ) βλέποντας τις ΗΠΑ να σφίγγουν τη θηλιά γύρω του. Ενοποίησε στις κινήσεις του την Λευκορωσία, αναδεικνύει την αυτονομία ρωσόφωνων πληθυσμών στις γύρω του χώρες, κατέλαβε την Κριμαία και ως τώρα σημαντικό τμήμα των Ανατολικών Επαρχιών της Ουκρανίας έχοντας όμως σημαντικές απώλειες οικονομικά και στρατιωτικά. Ωστόσο αντέχει στην πίεση, ενδυναμώνει τη συμμαχία του με την Κίνα και ουδετεροποιεί σημαντικές χώρες βλ. BRICS – Τουρκία κ.α. Ακολουθεί την Κίνα στην επέκταση στο «χρυσωρυχείο» της Αφρικής, έχει γεωστρατηγική θέση στους νέους εμπορικούς δρόμους βλ. Αρκτική, διαθέτει μεγάλα αποθέματα ορυκτού πλούτου, συμμετοχή σε σημαντικές οικονομικές, νομισματικές, χρηματοπιστωτικές συμφωνίες βλ. ομάδα Σαγκάης και διατηρεί ανοιχτούς διαύλους με πολλές χώρες της Ανατολής. Ωστόσο η μακροχρόνια πίεση από τη ΝΑΤΟϊκή πολεμική μηχανή δεν μπορεί να απορροφηθεί εύκολα από το αντεργατικό καθεστώς του Πούτιν. Έτσι δεν είναι απίθανο να εξωθηθεί σε χρήση ακόμη και πυρηνικών όπλων. Κάτι που θα σημάνει ανταπάντηση από την άλλη πλευρά με όλες τις ολέθριες συνέπειες. Οι ιμπεριαλιστές της Ανατολής έχουν πλέον δυνατότητες να αντεπεξέλθουν στην πίεση των ΗΠΑ και δείχνουν αποφασισμένες να παλέψουν για την άνοδό τους στην ιμπεριαλιστική πυραμίδα. Δεν υπάρχει ειρηνικός δρόμος για μια τέτοια ανατροπή. Η σύγκρουση θα είναι καταστροφική αν δεν αποφευχθεί από την επέμβαση της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων σε χώρες Δύσης και Ανατολής.

Πρόθυμα πόνια ΕΕ και Ελλάδα

Η ΕΕ αποδείχτηκε ξανά ένας πολιτικός νάνος. Η όποια προσπάθεια να εμφανιστεί ως ανεξάρτητος πόλος που διαπραγματεύεται για την ειρήνη και την διασφάλιση των οικονομικών της συμφερόντων, κατέληξε σε φιάσκο και καθυπόταξη στα αμερικανικά προστάγματα. Ο «ενεργειακός» πόλεμος πληρώθηκε

από τα λαϊκά στρώματα της Ευρώπης ακριβά, όξυνε την ταξική ανισότητα, έφερε απεργίες και αγώνες, αύξησε την πολιτική αμφισβήτηση των αστικών κυβερνήσεων της Ευρώπης.

Ο ελληνικός καπιταλισμός παρατάχθηκε στην πρώτη σειρά των πρόθυμων συμμάχων των ΗΠΑ με τη μετατροπή της χώρας σε αμερικάνικη βάση για στρατό και ενέργεια, δαπανηρά εξοπλιστικά προγράμματα, διαρκείς αποστολές όπλων στον Ζελένσκι. Συνεχίζουν να τρέφουν αυταπάτες ότι με την «προστασία» των ΗΠΑ και τους συνεχείς εξοπλισμούς θα μπορέσουν να αντιπαρατεθούν με τον τούρκικο καπιταλισμό για τον έλεγχο της περιοχής ανοίγοντας συγκρουσιακές προοπτικές και για την άμεση περιοχή μας.

Η αριστερά και το εργατικό κίνημα

Τα διάφορα ρεύματα της «Ευρωπαϊκής Αριστεράς» αποδείχτηκαν ανίκανα να κατανοήσουν τη σύγχρονη πραγματικότητα της δομικής κρίσης του ιμπεριαλιστικού συστήματος που οδηγεί στον πόλεμο και προδοτικά αφού έσπρωξαν το εργατικό κίνημα στην αγκαλιά των δυτικών καπιταλιστικών κυβερνήσεων αναπαράγοντας την αστική προπαγάνδα για υπεράσπιση της δημοκρατίας από το ΝΑΤΟ(!). Έτσι έσυραν τις μάζες στην υπεράσπιση των δυτικών ιμπεριαλιστών, που έχουν αιματοκυλήσει τους λαούς σε όλες τις ηπείρους, τις έπεισαν να ανεχθούν και να συμμαχήσουν με τον ταξικό τους αντίπαλο που τους στερεί μισθούς, συντάξεις, κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα που επιτίθεται με ΜΑΤ και καταστολή στην παραμικρή διαμαρτυρία. Έτσι χάθηκε η δυνατότητα το εργατικό κίνημα να σταματήσει πολιτικά και πρακτικά την εμπλοκή των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών στον πόλεμο, που θα ήταν η χρησιμότερη συνεισφορά για την ειρήνη. Το ίδιο κατώτερη των περιστάσεων και η απάντηση της Αριστεράς στην Ελλάδα, που δεν οργάνωσε σημαντικές κινητοποιήσεις και σε μεγάλο βαθμό ενέδωσε στην πολιτική των «ίσων αποστάσεων» χαρίζοντας έδαφος στην πολεμοκάπηλη Νατοϊκή κυβέρνηση Μητσοτάκη.

Ταξικά αποτελεσματική μπορεί να είναι μόνο μια αυτόνομη πολιτική της εργατικής τάξης, σε κάθε χώρα ενάντια πρώτα από όλα στη δική της αστική τάξη που πλουτίζει από την φτώχεια της, με αγώνες που να οδηγούν στην ανατροπή των αστικών κυβερνήσεων με στόχο τον σχηματισμό κυβερνήσεων των εργαζομένων. Μόνο έτσι θα διασφαλιστούν τα συμφέροντα της τεράστιας λαϊκής πλειοψηφίας και θα παραλύσουμε τους ιμπεριαλιστικούς και αστικούς ανταγωνισμούς που οδηγούν στους πολέμους. Η επαναστατική αριστερά με τις μικρές της δυνάμεις, οφείλει να σηκώσει αυτό το φορτίο.

■ Άγγελος Φουρντοζής